

Onafhankelijk studentenblad

Aveto

Jg. 45 nr. 0
augustus-september
tweewekelijks blad

**DOMPEL JE ONDER IN
HET STUDENTENLEVEN**

EDITORIAAL

VETO - VOOR, MAAR VOORAL
DOOR STUDENTEN!

Als je dit leest, heb je je net ingeschreven voor een opleiding aan de KU Leuven. Proficiat! Het is niet alleen de grootste universiteit van Vlaanderen, maar ook die met de beste studentenblad - lucky you!

Al 44 jaar zet een groep gedreven vrijwilligers zich in om Veto te maken tot wat het is: een kritisch studentenblad, met informatieve artikels over het reilen en zeilen aan de KU Leuven, maar ook diepgaande dossiers, interviews, diventerende stukken, recensies, cartoons en beeldreeksen allerhande. Om je daar een wat concreter beeld van te geven, hebben we deze 'best of' gemaakt: een overzicht van enkele van de belangrijkste artikels van het afgelopen academiejaar. Ook dit jaar vind je ons studentennieuws terug. Om de twee weken op maandag brengen we een magazine uit zoals je in je handen hebt, bijna dagelijks publiceren we nieuws op onze website (www.veto.be) - heet van de naald. Hou dus zeker onze Facebookpagina goed in de gaten!

Om zo'n wijdverspreid studentennieuws mogelijk te maken, zijn we steeds op zoek naar studenten die mee willen komen schrijven, tekenen, fotograferen en mopjes maken. Maar ook wie zich wil uitleven in lay-out, alles afweet van IT of een kei is in videoreportages, heeft zijn plekje op onze redactie. En wie nog geen virtuoos in de journalistiek is, kan het hier ook gewoon komen leren. Want Veto blijft in de eerste plaats een leerschool voor studenten met journalistieke ambities.

Of daar dan niet enorm veel werk in kruipt, hoor ik je denken. Jawel - maar vele handen maken licht werk. Veto heeft een vaste kern die jaarlijks verkozen wordt en de dagelijkse werking op zich neemt. Zij zijn verantwoordelijk voor een katern (zoals Sociaal, Cultuur of Student), zoeken naar nieuws, delen artikels uit en begeleiden medewerkers. Die medewerkers kiezen hun engagement dan weer volledig zelf. Eenmalige bijdrage, maandelijkse of dagelijkse redactieganger - op Veto is iedereen altijd welkom.

Smaakt naar meer? Kom dan zeker langs op onze open redactievergadering, elke vrijdag om 16u of springt op een weekdag eens binnen op onze redactie, op de eerste verdieping van 's Meiersstraat 5. Of stuur gewoon een mailtje naar veto@veto.be!

INHOUD

- 3 | En denk je soms aan zelfdoding?
- 4 | Wat je moet weten over de herindeling van het academiejaar
- 6 | Alternatief voor ijkingsstoets in de maak
- 8 | Mozes was een foodie
- 10 | Een blik in het verleden van de 24 urenloop
- 12 | Studeren aan Campus Congo
- 14 | Dank memes: teken van de tijd, of tijd om dat anders te tekenen?
- 19 | Gebed en breakfast
- 20 | Van jezelf opsluiten tot de huilpot
- 20 | Magda: eeuwig frietjes blijven bijhalen?
- 22 | Geen student stemde ooit op Tobback (en dit is waarom)
- 23 | 'Scheikunde, daar heb ik al van gehoord!'
- 24 | Experimenteel spelprogramma stuurt studenten naar de gevangenis
- 26 | Terminaal ongrappig: comedian in twee weken

- 28 | Navraag: Spinvis
- 30 | KU Leugen

Splinter
En denk je soms aan zelfdoding?

door Jan Costers

Een bijna nonchalante vraag van een therapeut. En dat de meerderheid van ons daar al over nagedacht heeft lijkt me waarschijnlijk. Maar of velen positief zouden antwoorden? Nee, dat niet.

Zelfmoord. Nee, we zeggen liever 'zelfdoding' of 'zich van het leven beroven'. Maar het liefst van al zeggen we niets. Want het is nog steeds taboe om dit onderwerp aan te snijden. Als ik zelf aangeef bij vrienden dat die gedachten soms opkomen, is het antwoord steevast 'zeg zo'n dingen niet!' De therapeut geeft bij die titelvraag ook meteen aan dat dit een vraag met alarmbellen is. En dat is terecht, maar dan moeten we de vraag wel durven stellen. En ook bereid zijn om te luisteren naar het antwoord.

Want die donkere gedachten - zoals we die dan zo eufemistisch noemen, alsof het een donderwolk betreft die wel weer zal overwaaien - hebben veel mensen. En op die gedachten staat ook geen leeftijd. Op het uitvoeren van die gedachten he-laas ook niet. Nog geen week geleden verscheen het bericht dat een bejaard koppel zich van een flatgebouw geworpen heeft. Een dag later krijgen we te horen dat een twaalfjarige jongen zichzelf heeft opgehangen. Even slikken.

'Dit is geen pleidooi voor zelfmoord, maar een pleidooi voor het gesprek daarover'

Maar iedereen weet dat een probleem negeren het niet zal oplossen. Toch is dat wat we doen. Wanneer kinderen in het middelbaar aankomen, leren we ze hoe seks in elkaar zit en hoe we veilig kunnen vrijen. Omdat we weten dat de Amerikaanse manier van het pleiten voor seksuele onthouding niet werkt. Dat we kinderen moeten onderwijzen, want die seks hebben ze toch. Waarom doen we dat dan niet voor mentale gezondheid? Want die donkere gedachten zullen er ook komen. En ze dan vertellen dat ze zo niet mogen denken, gaat hen niet verder helpen.

Ondanks de huidige tijdsgeest die vrije meningsuiting predikt en prat gaat op de persoonlijke vrijheid, heerst het stigma over mentale problemen nog met ijzeren hand. Mensen die lijden aan een depressie moeten 'harder proberen om erover heen te geraken'. Mensen die gepest worden, moeten hun mannetje leren staan. En als we de mensen op internetforums mogen geloven is iedereen die uit het leven stapt zowel laf als egoïstisch. Omdat ze enkel aan zichzelf denken. En daarbij, wat je problemen ook zijn, zelfmoord is toch het antwoord niet?

En dat geef ik - in de meeste gevallen - ook grif toe. Maar een optie is het wel, hoe graag mensen ook beweren dat dat niet zo is. Wat de oorzaak voor die donkere gedachten ook mag zijn - pesterijen, liefdesverdriet, identiteitscrisis, verlies van een job - het is altijd een optie. Waar we echter voor moeten zorgen is dat het voor mensen niet de enige optie wordt. Dat doen we om te beginnen door het onderwerp op zijn minst bespreekbaar te maken. Dit is geen pleidooi voor zelfmoord, maar een pleidooi voor het gesprek daarover.

Wanneer je iemand in het vervolg dus vraagt hoe het met ze gaat en het antwoord is niet wat je verwacht, wees dan niet te snel met 'goede raad' die bestaat uit het afschieten van die donkere gedachten. Erken ze juist en wees begripvol. Probeer een luisterend oor te zijn en in een open gesprek tot de kern van het probleem te komen. En als het nodig is, neem contact op met professionele begeleiding. Er gewoon zijn voor iemand betekent vaak meer dan je denkt. En wie weet, misschien red je er iemands leven mee. 📧

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie. Wie na het lezen van deze Splinter wil praten, kan 24/7 terecht bij de Zelfmoordlijn op het gratis nummer 1813 of via zelfmoord1813.be.

Wat je moet weten over de herindeling van het academiejaar

door Vinsent Nollet & Nora Sleiderink

De herindeling van het academiejaar is hét gespreksonderwerp aan de KU Leuven. Met dit artikel ben je helemaal mee met het dossier.

Aan het begin van het academiejaar veraste kersverse rector Luc Sels iedereen met zeer concrete plannen voor een herindeling van het academiejaar.

Initieel werd het dossier als een onderwijskundig project aangeduid, waarbij het bereiken van bepaalde pedagogische doelen voorop stond. Zo wil Sels de late activering van studenten aanpakken met meer ruimte voor permanente evaluatie. De slaagcijfers moeten dan weer omhoog door meer aandacht voor de eerste examenkans en een evaluatie van het herkansingsbeleid. Die plannen werden prompt onlosmakelijk verbonden met een organisatorische herindeling. Concreet staat er nog geen nieuwe kalender vast, maar er is van hogerop een duidelijke voorkeur voor een eerste semester dat begint te lopen vanaf 1 september, met examens in december en een 'echte' kerstvakantie. De huidige juni-examens worden opgeschoven naar mei. De tweede zit vindt plaats in juni en sluit zo dus quasi meteen aan op de examens van het tweede semester. Met andere woorden: zonder recuperatieperiode en met een veel kortere mogelijkheid tot blokken.

KU Leuven staat alleen

Momenteel zijn de werkgroepen binnen de Onderwijsraad bezig met een advies om voor te leggen aan de Academische Raad, formeel het belangrijkste beslissingsorgaan van de universiteit. Tegen

eind juni (na het ter perse gaan van dit magazine, red.) zou de Onderwijsraad haar advies klaar moeten hebben.

Het advies zal het echter vooral hebben over het pedagogische project. De twee worden inmiddels los van elkaar onderzocht. Een echte discussie over de kalenderhervorming is verschoven naar volgend academiejaar.

Intussen is het ook eerder onwaarschijnlijk dat zo'n hervorming er ook echt komt. Het enthousiasme van de rectorale ploeg wordt lang niet door alle andere onderwijsinstellingen gedeeld. Samen met de UGent was de KU Leuven trekker van het debat. Maar de Onderwijsraad van de UGent stemde in mei unaniem tegen een herindeling, losgekoppeld van het pedagogische project.

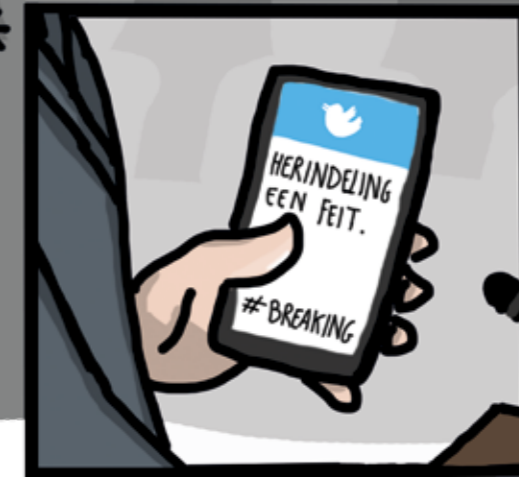
Het is nog onduidelijk wat de impact is van de Gentse beslissing, maar het lijkt onwaarschijnlijk dat de KU Leuven het plan doorzet als de Gentse universiteit niet tot een herindeling overgaat. De politiek wil immers dat als er een herindeling van het academiejaar komt, deze doorgevoerd wordt aan alle - of minstens de grootste - Vlaamse universiteiten. Een decretale beperking hiervoor wordt niet uitgesloten.

Studentenvertegenwoordiging is tegen

De studentenvertegenwoordigers aan de KU Leuven zijn sterk gekant tegen de kalenderwijziging. Zij zetten dit jaar een

protestactie op poten die de nationale pers haalde. Op die manier maakten ze het dossier levendig onder de studenten, maar bemoeilijkten ze eveneens een genuanceerd standpunt van studenten over een herindeling. Het onderwijskundige project, dat vooral focust op meer activerende werkvormen (zoals papers, werkcolleges en digitalisering), kan wel op sympathie rekenen.

Voor de snelle opeenvolging van eerste en tweede zit is een heikel punt bij de studenten. Sels verdedigt dit door te stellen dat studenten te lang wachten met studeren of hun examens tout court uitstellen naar augustus. Wie dan door een inschattingfout toch niet slaagt, moet vakken beginnen meenemen, wat

“Wie een tolereerbaar cijfer haalt, heeft meer baat bij een herkansing die snel op de buis volgt, dan na een lange periode waarin de opgebouwde kennis verwatert.”

dus zou leiden tot studieduurverlenging op het eind.

Een snellere herkansing zou volgens de rector eerlijker zijn. Grote tekorten kunnen misschien moeilijker worden opgehaald en examens uitstellen lijkt passé, maar het huidige systeem benadeelt dan weer wie een acht of negen haalt. Net voor die laatste groep zien pedagogen heil in een herexamen kort na de eerste zit. Wie een tolereerbaar cijfer haalt, heeft meer baat bij een herkansing die snel op de buis volgt, dan na een lange periode waarin de opgebouwde kennis verwatert.

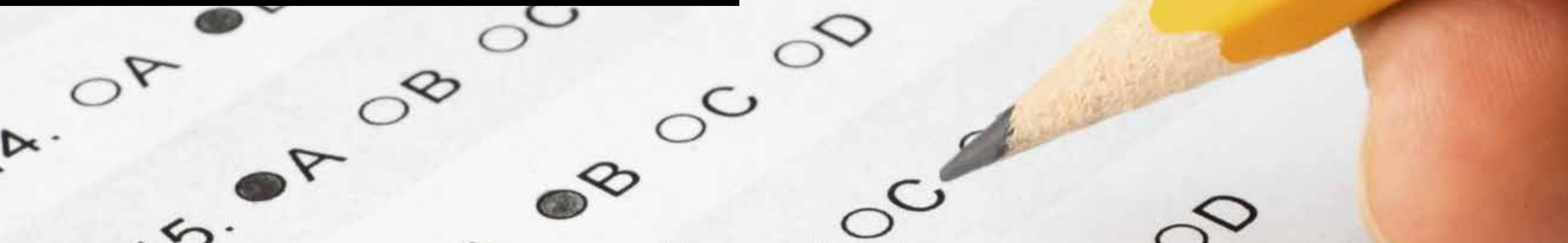
Hier blijft echter de vraag hoe dit te rijmen valt met het feit dat er na de examens van het eerste semester geen her-

examens zijn ingepland. Het voordeel van een snelle herkansing gaat niet op wat het eerste semester betreft. Bovendien betekent het dat deze verwaterde kennis niet kan worden heropgebouwd, aangezien er geen echte nieuwe blokperiode wordt ingelast voor de herexamens. Het statement dat studenten met een acht of een negen voordeel heeft bij de nieuwe kalender, is dus met een korrel zout te nemen. 📌

Voor actuele updates kan je terecht op www.veto.be.

Alternatief voor ijkingsstoets in de maak

Instellingen tasten in het duister met verplichting toelatingsproeven

door Vinsent Nollet & Nora Sleiderink / stockbeeld

In samenwerking met KU Leuven heeft de UHasselt een alternatief uitgewerkt voor de ijkingsstoets met hogere voorspellende waarde. Bovendien werkt het over alle opleidingen heen.

Vanaf dit jaar is iedereen die wil beginnen aan de bacheloropleiding burgerlijk ingenieur, burgerlijk ingenieur-architect en de lerarenopleidingen aan de hogescholen verplicht een niet-bindende toelatingsproef af te leggen. De Vlaamse regering wil die verplichte ijkingsstoets op termijn kunnen uitbreiden naar andere opleidingen, ook in de humane wetenschappen.

De Universiteit Hasselt is al langer gekant tegen een verplichte ijkingsstoets. Wetenschappelijk onderzoek zou aantonen dat toelatingsproeven een te geringe bewijswaarde hebben. De correlatiecoëfficiënt van de ijkingsstoets (die 0,5 bedraagt) ligt te laag, luidt het. Aan Veto vertelde rector Luc De Schepper vorig jaar nog dat hij serieuze sociale neveneffecten vreest bij verplichting van de toets. Gegoede jongeren krijgen van thuis uit wel de nodige ondersteuning. Dat ligt anders bij jongeren uit zwakkere milieus, die het resultaat sneller als bindend interpreteren.

Alternatief

De universiteit ontwikkelde nu een alternatieve manier om de slaagkans van jongeren te testen. Die oriënteringstool heeft een nauwkeurigere voorspellende waarde

dan de ijkingsstoets en is inzetbaar over alle opleidingen heen. Het instrument werd uitgetest in samenwerking met de KU Leuven, waar mild enthousiast wordt gereageerd op de resultaten.

Concreet wordt er gekeken naar het profiel van studenten op basis van hun gedane prestaties, gekoppeld aan bredere data. Op basis van de database hoger onderwijs wordt een parameter bepaald die bekijkt hoe goed een bepaalde vooropleiding uit het secundair onderwijs voorbereidt op een welbepaalde studierichting in het hoger onderwijs. Dat wordt nog

'Naarmate er meer en meer studierichtingen bijkomen die een ijkingsstoets hebben, begint die organisatorische en logistieke last wel te wegen'

 Philip Dutré,
vicedecaan Onderwijs faculteit
Ingenieurswetenschappen

derwijs wordt een parameter bepaald die bekijkt hoe goed een bepaalde vooropleiding uit het secundair onderwijs voorbereidt op een welbepaalde studierichting in het hoger onderwijs. Dat wordt nog

eens aangevuld met reëel studiesucces van studenten die in het verleden de overgang maakten. Zo ontstaat er voor elke mogelijke overgang een score over de slaagkans.

Gekoppeld aan het puntengemiddelde uit het laatste jaar secundair onderwijs en het advies van de klassenraad leveren de data een correlatie van 0.7 op tussen de voorspelling op basis van de twee parameters en het reële studiesucces. Dat is merkbaar meer dan de ijkingsstoets.

Het instrument werd toegepast op studenten uit 35 scholen die instroomden bij UHasselt en KU Leuven. 'We hebben zeer actief meegewerkt aan het project door slaagcijfers aan te leveren van opleidingen die UHasselt zelf niet in huis heeft', zegt Sels, 'zodat ze een bredere waaier aan universitaire opleidingen hadden om hun model op te testen.'

De UHasselt bracht op de laatste bijeenkomst van de VLIR (Vlaamse Interuniversitaire Raad, red.) verslag uit over de resultaten van het onderzoek. 'Ik wil wel benadrukken dat er nog geen enkele beslissing is genomen voor of tegen een ijkingsstoets', vertelt Sels.

'De tool heeft een goede voorspellende waarde en dat opent heel wat perspectie-

ven, vooral in domeinen waarin het veel moeilijker is om ijkingsstoetsen te ontwikkelen, zoals voor een studie rechten of filosofie. Daarvoor kijken we met veel interesse naar het alternatief van de UHasselt. Maar voor ons is het zeker geen alternatief voor de ijkingsstoets, eerder een interessant aanvullend model. De indicatoren waar Hasselt rond werkt kennen we eigenlijk ook al. De ijkingsstoets voegt nog substantieel verklarende kracht toe bovenop de in het Hasseltse model opgenomen variabelen.'

'Maar als je de ijkingsstoets op zich bekijkt en dat vergelijkt met alle andere verklarende factoren samen die UHasselt in zijn model hanteert dan kom je inderdaad met dat alternatief bij een hogere verklarende kracht uit. Voor ons is het vooral interessant om de twee te combineren.'

Onduidelijkheid over verplichting

Het is voor het eerst dat een ijkingsstoets verplicht wordt. Er zijn twee momenten waarop het examen plaatsvindt. De deadline voor het tweede moment (1 september) ligt al op 10 augustus. Dat geldt voor heel Vlaanderen. Studenten moeten dus al vroeg hun keuze maken. 'Wat wordt

gevraagd, is om deel te nemen aan 'een' ijkingsstoets. Dat hoeft niet noodzakelijk die van burgerlijk ingenieur te zijn, al is dat wel logischer', zegt Isabelle Melis, beleidsmedewerker Onderwijs (VLIR).

Over de precieze invulling van de verplichte ijkingsstoets zelf heerst vooral nog veel onduidelijkheid. De Vlaamse regering legt wel de verplichting op, maar universiteiten blijven zelf instaan voor de verdere voorwaarden en organisatie van de proef. 'Dat is een van de heikele punten', zegt Tinne De Laet, voorzitter centrale VLIR commissie ijkingsstoets. 'Maar nu het verplicht is hopen we toch dat de Vlaamse overheid een inspanning doet om dat te ondersteunen.' Wel krijgen de universiteiten al enkele jaren een projectsubsidie voor de verdere uitbouw van ijkingsstoetsen tot niet-bindende toelatingsproeven.

'Vijf jaar geleden was onze faculteit, samen met UGent en VUB de enige met een ijkingsstoets', zegt Philip Dutré, vicedecaan onderwijs van de faculteit ingenieurwetenschappen. 'Dat liep goed, met collega's van dezelfde opleiding en voor dezelfde toets aan tafel. Maar naarmate er meer en meer studierichtingen bijkomen die een ijkingsstoets hebben, begint

die organisatorische en logistieke last wel te wegen.' Ook de UGent is bij uitbreiding van de verplichting naar andere opleidingen vragende partij voor meer middelen. Nu beperken de proeven zich tot opleidingen in de meer wetenschappelijke domeinen. Op langere termijn is het de bedoeling dat ook studiekezers in andere domeinen via zo'n proef kunnen inschatten hoe hun startcompetenties zich verhouden tot de verwachtingen van de opleiding. De instellingen tasten daar nog in het duister. Sels: 'Voor andere opleidingen blijft het momenteel een aanbod zonder verplichting. Hoe we nu verdergaan en of er een ruimere decretale basis komt tot verplichte deelname in meerdere opleidingen is nog voorwerp van overleg.'

'Het gaat niet zo snel', zegt minister Crevits in een interview aan Veto. Bij STEM-richtingen (Science, Technology, Engineering, Mathematics, red.) is het ook makkelijker te toetsen. In de humane wetenschappen is het opstellen van zo'n proef niet zo eenvoudig. 'Ik heb de universiteiten gevraagd daar werk van te maken en ze engageren zich daartoe. Zo zal die proef ook geloofwaardig zijn.'

Mozes was een foodie

door Daphne de Roo & Tom Dinneweth
beeld: Célia Delandmeter

Glutenvrij, veganistisch, paleo - het moge duidelijk zijn dat wat we op ons bord leggen ons steeds minder onberoerd laat. Of dat ook een goede zaak is, is nog maar de vraag.

Het is verleidelijk om voeding te bestempelen als een soort nieuwe vorm van religie - de praline bij de koffie is een zonde, green shakes en avocado's een deugd. Voedingsprofeten allerhande nemen het smullende volk bij de hand en tonen hen de weg naar verlossing. Volgens de ene moeten we ons winkelkarretje vullen met 'superfoods' zoals babykale, chiazaad en gojibessen, volgens de andere moeten we gluten verbannen naar de donkerste hoek van onze kelder. Wie de nieuwste Tien Geboden trouw opvolgt, wordt beloond met een strak lichaam, meer energie in de ochtend en een gezonder gestel. Of dat is tenminste de belofte. Die interesse in de Holy Grail op het vlak van voeding valt goed te verklaren, meent Els Maeckelberghe, godsdienstwetenschapper en docent Ethiek aan

de Rijksuniversiteit Groningen. 'In de voedingswetenschap is men heel erg bezig geweest met in stofjes of nutriënten

'Mensen slaan door in wat zij als gezond eten beschouwen'

Theodoor Niewold, Hoogleraar Voeding en gezondheid KU Leuven

denken, maar als het om eten gaat, dan gaat het om een groter geheel. Er is dus verwarring ontstaan, onder andere door de wetenschap die zich misschien te veel teruggetrokken heeft op haar eigen

domein. Er zijn dan een aantal mensen opgestaan met de boodschap 'wij weten het'. Die boodschap is vaak heel simpel - als je maar dit eet, en dit niet eet, dan eet je gezond'.

Gezond is dit gedrag echter niet, meent Theodoor Niewold, hoogleraar voeding en gezondheid aan de KU Leuven: 'Men geeft aan dit soort gedrag vaak de naam orthorexia; mensen slaan door in wat zij als gezond eten beschouwen. Orthorexia lijkt natuurlijk op orthodoxie, een terechte link met religie. We zien dat soort gedrag nu steeds meer gebeuren. Mensen hebben momenteel het meest schrik van koolhydraten, in navolging van De Voedselzandloper, De Broodbuik, of de vermijd-gluten-hype, maar gezonde voeding bestaat voor meer dan de helft uit koolhydraten. Producten met veel koolhydra-

ten vermijden kan allerlei schadelijke gevolgen hebben.

Van de zogenaamde 'voedingsprofeten' moet Niewold het dus niet hebben. 'Het verhaal is altijd dat het normale advies leidt tot vergiftiging, en dat de industrie in het complot zit. Dit soort beweringen zijn er al langer, maar de laatste jaren neemt dit complotdenken meer en meer toe.' Om gezond te eten, moet men volgens Niewold gewoon de adviezen van NICE opvolgen, en er niet te veel mee bezig zijn. 'Zowel fysiologisch als psychologisch is het niet gezond om heel veel in te zitten met details over voeding. Er zijn belangrijkere dingen om je druk over te maken.'

Broodje utopie

Natuurlijk is het hebben van een mooi en gezond lichaam niet de enige drijfveer om op je eten te letten. Zo zijn er ook bepaalde ideologische of morele redenen om je dieet radicaal om te gooien. Door recente schandalen in de voedingsindustrie (denk maar aan de beelden uit de varkensslachterij in Tiel) en het groei-

end draagvlak voor acties als '40 dagen zonder vlees' vinden steeds meer mensen hun weg naar een diervriendelijk(er) dieet.

Maeckelberghe maakt het onderscheid tussen meer individuele motivaties om met 'puur eten' bezig te zijn, en eetpatronen die uitgaan van de eigen plaats binnen een groter geheel. 'In religies zie je een soort ontzag voor voeding, dat terugkeert in allerlei ceremonies. Denk maar aan de vastenperiode, die uitgaat van de idee van onthouding van bepaalde vormen van eten zodat de gemeenschap kan overleven. Bij seculiere initiatieven zoals Dagen Zonder Vlees duikt opnieuw dit idee van connectie maken met een groter geheel op. Het gaat niet alleen over jezelf, maar ook over dieren en een vorm van sociale rechtvaardigheid. Als we kijken naar voedselproductie kost het bijvoorbeeld ontzettend veel voeding om een dier tot het punt te krijgen dat het een kilo vlees oplevert.'

Het veganistisch dieet, waarbij alle dierlijke producten worden vermeden, wordt door velen als extreem gezien, maar vertrekt vanuit eenzelfde bezorgdheid. Stu-

dente Citlali Sofie Gerits eet al geruime tijd veganistisch. 'Dierenwelzijn speelde al langer een rol, maar gezondheidsredenen gaven de doorslag voor mijn huidige dieet. Aan het begin merkte ik wel dat ik mensen probeerde te 'bekeren', zeker omdat ik er zelf zo veel voordeel van had, en er eigenlijk geen goede redenen zijn om niet veganistisch te gaan eten. Als je dan mensen in je naaste omgeving ziet worstelen met dezelfde problematiek als jij vroeger, wil je daar natuurlijk iets van zeggen. Maar ik denk niet dat mensen dat negatief hebben ervaren. Ik voel ook niet de neiging om op alles in te gaan.'

Een dergelijke beargumenteerde omgang met voeding weet Maeckelberghe wel te smaken. 'Bij de voedingsgoeroes zitten een heleboel mensen die meer uit zijn op een snel verdienmodel. Als je kijkt naar initiatieven zoals minder vlees eten, dan kun je daar ook echt onderbouwing aan geven. Wij hebben niet elke dag vlees nodig, en wij willen een wereld bewaren voor de toekomst.'

Een blik in het verleden van de 24 urenloop

Eind oktober vindt de 47e editie van de 24 urenloop plaats. Wat begon als een klein initiatief van ingenieurskring VTK ontpopte zich tot hét sportieve studentenevenement van Leuven. Een overzicht.

door Vinsent Nollet
beeld: Seppe Duwé

1970 - Een weddenschap loopt uit de hand

'Een feest dat de wereld ons benijdt', schreef VTM nieuwsanker en oud-Veto-redacteur Stef Wauters ooit over de 24 urenloop. Het sportevenement, zoals we dat vandaag kennen, gaat nog net wat langer mee dan Veto. Het begon in 1970 als een kleinschalig initiatief van VTK, dat aanvankelijk trouwens 12 uur duurde. Het jaar erop liepen de studenten 18 uur, vanaf 1972 de klok rond. In 1976 waren al zes kringen toegetreden, maar Historia en LBK gaven forfait na respectievelijk 9 en 12 uren.

In 1980 streden al 25 kringen mee om de titel, op het hoogtepunt van het evenement waren er 35 deelnemende ploegen. Naast kringen liepen traditiegetrouw ook residenties en andere verenigingen mee, zoals Run For Specials of studentenhuys Lerkeveld.

In 1986 nam LOKO Sport de organisatie van de 24 urenloop op zich, wat de bekendheid en financiële mogelijkheden naar nieuwe hoogtes tilde.

De eerste edities verliepen niet altijd even soepel. Zo werd 1975 de koudste editie ooit. Het vroom -20°C, waardoor tot overmaat van ramp ook de tapinstallaties bevroren.

1986 - VTK breekt hegemonie Apolloon

Even klassiek als de 24 urenloop zelf, is de eeuwige strijd om de titel tussen aartsrivalen VTK en Apolloon. Sinds hun eerste deelname vestigden de studenten Bewegings- en Revalidatiewetenschappen zich als onklopbare heer en meester van de piste. In 1986 schopte VTK voor het eerst een deuk in het heerschap. De ingenieursstudenten wonnen 4 jaar op rij, tot Apolloon het tij weer deed keren.

In 1998 moest VTK lijdzaam toezien hoe de preses van Apolloon rondjes aftikte voor Industria. De industrieel ingenieurs eindigden als tweede met twee rondjes voorsprong op VTK, wat de nodige frustratie opleverde.

Pas in 2005 wist VTK nog eens een eerste plaats weg te snoepen. De laatste overwinning boekten ze in 2014, tot ieders verbazing en met meer dan 20 rondjes voorsprong. VTK moest in allerijl nog een overwinningsfeestje in elkaar boksen.

Vorig jaar was de spanning pas echt te snijden. Apolloon won met 1055 rondjes en sloeg daarmee het record van het jaar voordien (1034) aan diggelen. VTK delfde het onderspit, maar volgde op de voet tot het eind met 1053 rondjes. Dat is ongeveer 1 minuut 23,6 seconden per ronde (rondes van 530 m) en een gemiddelde van 22,8 km/u, omgerekend zowat 560 km.

1980's-'90's - De klassieker krijgt vorm

In de loop van de jaren kreeg de 24 urenloop meer en meer haar klassieke gestalte en tradities die nooit meer echt verdwenen. Zo moest Ekonomika hoe dan ook voor VRG eindigen, liepen de presessen het eerste rondje en krijgt de rector de eer het start- en eindschot te luiden.

Een attractie op zichzelf vormden de voorwerpen die als doorgeefstok werden gebruikt; bij voorkeur hadden die iets te maken met de studierichting van de lopers. Doorheen de jaren werden er gevallen gesignaleerd waarbij studenten chemie een spuitbus met gedestilleerd water doorgaven, studenten communicatiewetenschappen opgerolde kranten hanteerden en geneeskundestudenten een knook (van onbekende afkomst) doorspeelden. Landbouwingenieurs zwierden dan weer met prei, geschiedenisstudenten reikten elkaar bajonetten aan en studenten theologie een kruisbeeld.

Vanaf de jaren '90 ontstonden allerlei nevenklassementen, zoals de leukste stand, het meest originele gerecht of het meest aantal rondjes. Steevast werden er dan ook hele Eiffeltorens aan stellingen in elkaar getimmerd.

Het hoogst aantal rondjes staat nog steeds op naam van ene Pieter Rijnders, die in 1996 een stevige 161 rondjes bij elkaar liep (ongeveer 85 km).

1998 - Een zwarte dag

'De zesentwintigste editie van de vierentwintigurenloop eindigde woensdagavond - ongeveer twee uur voor het einde - in mineur. Christophe Michiel, eerste kan Burgerlijk Ingenieur, kwam ten val. Onmiddellijk werd de ernst van het ongeval duidelijk', schreef Veto in 1998. De student stierf de volgende dag aan zijn verwondingen. Voor dat jaar was er dan ook geen uitslag. De gebeurtenis wierp een grote schaduw over de geschiedenis van de 24 urenloop. Veto hield de volledige derde pagina van de krant leeg, op het overlijdensbericht dat midden op het blad prijkte na.

André Oosterlinck, rector van de KU Leuven, en Dirk Van Gerven, koördinator Studentenbeleid, melden u met droefheid het overlijden van Christophe Michiel, student eerste kandidatuur Burgerlijk Ingenieur.

Christophe Michiel werd geboren in Lier, op dertig juli 1980. Hij werd onwel tijdens de vierentwintigurenloop van de Leuvense Sportraad, en is op donderdag tweeeëntwintig oktober omstreeks achttien uur in het Universitair Ziekenhuis Gasthuisberg overleden.

De academische overheid van de KU Leuven biedt de ouders, familie, vrienden en mede-studenten van Christophe haar kristelijke deelneming en oprecht medeleven aan.

De medewerkers van Sportraad betuigen in naam van alle studenten hun diep medelijden aan de familie en vrienden. Ook de Vlaamse Technische Kring betuigt haar innige deelneming.

De zesentwintigste editie van de vierentwintigurenloop eindigde woensdagavond - ongeveer twee uur voor het einde - in mineur. Christophe Michiel, eerste kan Burgerlijk Ingenieur, kwam ten val. Onmiddellijk werd de ernst van het ongeval duidelijk. Het Rode Kruis was direct ter plaatse, gezien zij permanent op het parcours aanwezig waren. Het medische team van het UZ Gasthuisberg en de hogere academische overheid heeft later bevestigd dat de nodige medische, technische en organisatorische handelingen op tijd en korrekt werden uitgevoerd. De organisatie van Sportraad - één van de zes geledingen van de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie - waarin het sportieve aspect sinds jaar en dag primeert, treft met andere woorden geen enkele blaam.

Woensdagavond was de toestand van Christophe Michiel stabiel. Donderdag, in de vroege ochtend, verslechterde de situatie tot levensbedreigend. Donderdagavond om zes uur is Christophe Michiel dan overleden. Christophe deed niet mee aan het nevenklassement 'meeste rondjes', en beschikte over een goede fysieke konditie - hij speelde al jaren basketbal in competitieverband.

Studenten die getuige waren van het ongeval en psychologische steun wensen, kunnen zich richten tot het Psycho-therapeutisch Centrum van de KU Leuven (016/32 43 43).

2003 - Voortbestaan op losse schroeven

In 2003 leek het voortbestaan van de 24 urenloop voor het eerst even op losse schroeven te staan, met de beslissing van VRG én Politika om niet mee te lopen. De kringen wisten de jaren voordien steeds minder leden warm te maken, waardoor ze in 2002 enkele uren zonder lopers zaten. Dat werd door de andere uren natuurlijk op een hartelijke lach onthaald.

In een interview vertelden de presessen van beide kringen aan Veto dat ze veel tijd en geld in het evenement staken, maar er weinig uithaalden. In datzelfde interview stelden ze het concept van de 24 urenloop ook openlijk in vraag. Ook elders was de druk voelbaar. Uiteindelijk daalde het aantal ploegen tot 18. Veel kringen kropen bijeen om de krachten te bundelen.

2015 - 2017 Exit en comeback Letteren

In 2015 stapten de Letterenkringen gezamenlijk uit de 24 urenloop. Het was de eerste keer dat een ploeg het uit onvrede voor bekeken hield. De studenten klaagden een mentaliteitsprobleem aan. Letteren was al jarenlang het mikpunt van spot en werd niet serieus genomen tijdens vergaderingen van de Sportraad, luidde het.

Afgelopen jaar maakte Letteren een comeback. Met ruggensteun van Pedagogische Kring, de filosofen van NFK en de theologiestudenten van Katechetika vormden de zes kringen het enthousiaste team 'the Underdogs'. Winst zat er evenwel niet in voor deze renhonden. Dit jaar beter?

Studeren aan Campus Congo

‘Een participatorisch initiatief, maar vijgen na pasen.’

door Kaatje Roelant & Ellen D’Hoore / foto: Universiteitsarchief / cartoon: Pjotr Hubin

Wie over de vloer komt in Pangaea loopt letterlijk over de vlag van Belgisch-Congo. Een aandenken aan de aanwezigheid van onze universiteit in de kolonie. Maar wat deed onze alma mater daar eigenlijk?

‘Het is u wellicht niet opgevallen, maar wanneer u dit gebouw langs de hoofdingang in de Vesaliusstraat binnenkomt dan loopt u over de vlag van Belgisch-Congo.’ Met die woorden opende professor Emmanuel Gerard twee weken geleden een panelgesprek rond het koloniaal verleden van Home Vesalius. Het gebouw, nu intercultureel ontmoetingscentrum Pangaea, deed vroeger namelijk dienst als residentie voor de kinderen van kolonials.

Wie op vrijdag de dertiende het panelgesprek in Home Vesalius bijwoonde, weet ondertussen dat de geschiedenis van Belgisch-Congo en die van onze universiteit diep met elkaar verbonden zijn. Ruben Mantels, onderzoeker aan de UGent, bevestigt dat er al vanaf de 19de eeuw relaties waren tussen de kolonie en de universiteit. Er waren studenten die naar daar trokken en ook in de Leuvense onderwijsprogramma’s kwamen de kolonies aan bod. Vanaf de jaren 20 kwamen er dan de stichtingen FORMULAC (‘Fondation médicale de l’Université de Louvain au Congo’) en CADULAC (‘Centres agronomiques de l’Université de Louvain au Congo’), overzeese onderwijscentra van de universiteit, waar landbouwkundig en medisch onderwijs werd verstrekt aan de inlandse bevolking. Beide stichtingen behoorden tot het hoogste onderwijsniveau in Belgisch-Congo.

In 1954 kwam er uiteindelijk een volwaardige campus. Lovanium werd gesticht als

een afdeling van de Katholieke Universiteit Leuven en werd genoemd naar de stad. ‘Lovanium was een echte extensie van de Leuvense universiteit. Het aantal studenten was aanvankelijk zeer beperkt omdat ook het secundair onderwijs zelf in Congo in zijn kinderschoenen stond. In de eerste jaren studeerden er in Lovanium enkele tientallen Congolese studenten. Maar tegen het einde van de jaren vijftig waren al zo’n 500 kandidaten ingeschreven, van wie driekwart Afrikanen’, aldus professor Gerard. ‘De onafhankelijkheid kwam naderbij. België was hier nog niet klaar voor. Aan de uni-

‘Lovanium was een echte extensie van de Leuvense universiteit’

🗨️ **Emmanuel Gerard, professor**

versiteit was een nieuwe wind merkbaar’, zegt professor Gerard. ‘De universiteit, die zich van meet af aan had geëngageerd in een paternalistisch koloniaal beschavingsproject, was na de Tweede Wereldoorlog meer dan andere segmenten van de Belgische samenleving ontvankelijk voor de nieuwe realiteiten. Professoren en studenten stonden open voor een mentaliteitswijziging. Onder impuls van enkele jongere

professoren speelde Leuven zelfs een rol in de prille ontvoogdingsbeweging van de kolonie.’

Professor Idesbald Goddeeris stelt echter ook dat de oprichting van de universiteit Lovanium een manier van profilering binnen de Belgische politiek was. Er werden in die periode ook staatsuniversiteiten in Congo opgericht en België zat middenin de schoolstrijd. Dus het voorzien van katholiek onderwijs daar kan ook gezien worden als een prestigeproject.

Rozengeur en maneschijn?

Het koloniaal verleden is op zijn zachtst gezegd niet het mooiste deel uit de Belgische geschiedenis. Er zijn dan ook stemmen die menen dat het missie-ideaal dan wel onderwijs voortbracht, maar dat dit zich in se beperkte tot het klaarstomen van de lokale bevolking voor handenarbeid en zodoende de koloniale exploitatie versterkte. De overheid investeerde bitter weinig in het onderwijs en in vergelijking met andere kolonies was de situatie in Congo pover gesteld. Tegen die achtergrond was de komst van Lovanium een grote stap vooruit.

Restanten in het straatbeeld

Bernadette Michels, nu stadsgids in Leuven, groeide als dochter van een hoogleraar op in de woonwijk van Lovanium.

Naar haar mening werd het hele project voornamelijk gedreven door geëngageerde idealisten. Zo werd er zichtbaar moeite gedaan de inhoud van de lessen aan te passen aan de plaatselijke bevolking. Ook werd er gehamerd op goede leefomstandigheden voor zowel de studenten als de arbeiders. Naarmate de onafhankelijkheid dichterbij kwam werden er ook steeds meer Congolese werknemers aangesteld, zodat het voortbestaan van de universiteit gegarandeerd werd. Een participatorisch initiatief dus, maar vijgen na Pasen.

Natuurlijk is het belangrijk te blijven benadrukken dat dit alles binnen een koloniale, paternalistische visie te plaatsen viel. Hoewel de motivatie en de goede wil van de

‘De geschiedenis is er, en die mag, moet zelfs geweten zijn’

🗨️ **Bernadette Michels**

realisatoren van dit project zeker aanwezig was, blijft de brede context uiteraard niet goed te praten.

Wanneer we nu terugdenken aan de restanten van dit koloniaal verleden die terug te vinden zijn in het straatbeeld van Leuven, blijft de vraag: ‘Hoe moeten we deze benaderen?’ Volgens mevrouw Michels mogen

deze zeker behouden blijven. ‘Het zouden er zelfs meer mogen zijn. Uiteraard niet om onszelf te roemen. Maar de geschiedenis is er, en die mag, moet zelfs geweten zijn en blijven.’

Ze begrijpt natuurlijk dat het hier niet over een mooie passage uit ons verleden gaat, maar toch vindt ze het spijtig dat er altijd

vol kommer en kwel wordt teruggedacht aan die periode. Ze herinnert zich de sfeer van enthousiasme en gedrevenheid die heerste op de campus en plaatst deze in schril contrast met de haast stilgezwegen geschiedenis die er nu nog rest. 📌

‘Dank memes’: teken van de tijd of tijd om wat anders te tekenen?

door Vinsent Nollet
beeld: Medium

Memes lijken niet meer weg te slaan uit de internetcultuur van het laatste decennium. Wat er in 2010 uitzag als een hype die wel snel weer zou wegebben, werd een vaste waarde op onze Facebookfeeds.

Dat memes niet altijd onschuldig zijn, hebben velen van ons al wel ondervonden. Ook rauwe, harde content wordt gretig geliked en geshared op sociale media.

Enkele maanden geleden verloren tien Harvard studenten hun applicatie aan de universiteit omdat ze in een besloten chatgroep ‘obscene memes’ met elkaar deelden over topics zoals pedofilie, kindermishandeling, aanranding en de Holocaust. Een van de memes toonde een Mexicaanse jongen aan een touw met als opschrift ‘piñata time’.

Het delen van dergelijke content lijkt een wereldje op zich, dat zich vooral afspeelt op duistere internetfora en onze normiepetjes te boven gaat. De makers lijken zich aan god noch gebod te storen en sleuren alles op hun pad mee in een absurd spelletje met normen en waarden. Alsof het op cynische wijze gewoon om een hobby gaat, spotten ze met de meest gruwelijke gebeurtenissen. De schietpartij in Las Vegas (1/10) kan tellen als een pezig voorbeeld.

Het fenomeen van de harde internetmemes of ‘dank memes’ roept in ieder geval enkele prangende vragen op. Waarom houden mensen zich er überhaupt mee bezig? Waarom kunnen ook wij, gewone stervelingen, de grap vaak smaken en vooral: moeten we onszelf dat kwalijk nemen? Enkele experts bogen zich over de kwestie.

Lachen om de wereld

‘De voornaamste reden waarom we ons zo aangetrokken voelen door memes is dat ze ons toelaten onszelf te positioneren als individu terwijl we tegelijkertijd deel uitmaken van een collectief’, analyseert Limor Shifman, professor aan de Israëliëse Hebrew University en internationale autoriteit op het vlak van memes.

‘Wanneer je een eigen variatie van een meme maakt, refereert die tegelijk altijd aan iets dat al bestaat. Een film of een tem-

plate waarop je je baseert en die je doet aansluiten bij een bepaalde memecultuur.’ ‘Memes zijn ook een uitstekende manier voor mensen om zich te uiten, waardoor ook de duistere kanten naar boven komen. Het is een medium dat zich daar makkelijk toe leent, omdat het om humor gaat. Je kunt altijd opperen dat je het niet echt meende. Ironie biedt een uitstekende alibi, wat het moeilijk maakt om de echte intentie te achterhalen.’

De schuld van het internet?

Om mogelijke verklaringen te vinden, hoeven we niet altijd te ver te zoeken volgens Stef Aupers, hoogleraar Mediacultuur. ‘De sterke expressiviteit die we tonen, zowel op positief als op negatief vlak, is voor een groot deel te verklaren vanuit het specifieke medium van het internet.’

‘Wanneer we elkaar recht in de ogen kijken, hebben we onszelf meer in de hand dan wanneer we van elkaar gescheiden zijn. De

‘Ik ben er zeker van dat het om keurige jongeren gaat en dat ze de aanslag in Las Vegas net zo gruwelijk vinden als wij’

➤ **Stef Aupers,**
professor Mediacultuur

anonimiteit en fysieke afstand op het internet lokken ons makkelijker uit om over onze morele grenzen heen te gaan. Onze empathische kant treedt veel minder sterk op. In plaats daarvan komen eerder de harde, bittere en cynische kantjes op de voorgrond.’ Dat het internet ons ook loskoppelt van ge-

beurtenissen, omdat we voortdurend met informatie geconfronteerd worden en er daarom na verloop van tijd nog kop noch staart aan kunnen knopen, relativeert Shifman. ‘Gedeeltelijk klopt dat wel, maar we zien ook dat het internet in staat is om net grootschalige verbindingen tussen mensen te leggen.’

‘Door informatiestromen komen mensen nu eenmaal in aanraking met beklemmende gebeurtenissen en reageren ze daarop. Ik denk niet dat mensen zich door het internet minder bekommeren om wat er in de wereld gebeurt. Wel is het veel eenvoudiger en zo ook veel zichtbaarder om er content over te delen met elkaar.’

‘Ik ben er zeker van dat het om keurige jongeren gaat en dat ze de aanslag in Las Vegas net zo gruwelijk vinden als wij’, stelt Aupers. ‘Die harde humor lijkt me vooral een uitlaatklep. Onze controle over hoe de wereld verandert, is betrekkelijk beperkt. Dat bepaalde memes het grote publiek bereiken, lijkt me dan ook niet altijd de bedoeling. Maar voor je het weet gaat zo iets helemaal viral.’

‘Disaster humor’

Die absurde en vaak gruwelijke reacties op de actualiteit kaderen we volgens Shifman best in de categorie van ‘disaster humor’. ‘Dat fenomeen werd al onderzocht voor de opkomst van het internet. De centrale gedachte in die theorie is dat mensen zwarte en wrede humor gebruiken om te kunnen omgaan met dingen die ze niet kunnen plaatsen.’

‘We worden voortdurend blootgesteld aan informatiestromen waarin we geregeld dingen te zien krijgen die ons naar de keel grijpen. Verschillende grote rampen uit de geschiedenis hebben mensen met donkere vormen van humor onthaald. De digitale uitingen liggen in het verlengde daarvan.’

Spelende kinderen van de tijd

Is onze tijd dan vatbaarder voor onbehagen of cynisme? ‘Er kan wel zeker iets algemeen over gezegd worden’, zegt Paul Van Tongeren, emeritus hoogleraar Wijsgerige Ethiek. ‘In een tijd waarin vanzelfsprekende codes op losse schroeven komen te staan, zijn er allerlei reacties op de restanten van vroegere codes mogelijk.’

‘Het krampachtig vasthouden aan of moedwillig kapotbreken van de oude kaders, bijvoorbeeld, en van dat kapotbreken zelf weer een nieuwe, heilige plicht maken. Daarvan zie je zeker vormen in onze tijd, maar in elke tijd kan je die wel terugvinden, daarin zijn we niet uniek.’

Het is in ieder geval geen sinecure om zo iets te beoordelen vindt de professor. ‘Als mensen op een zeer grove manier andere mensen bespotten kun je aftasten waar de grenzen liggen waaraan ze zich moeten houden. Maar op grond waarvan kun je dat op een overtuigende manier brengen? Als de ander die grenzen zelf niet

ziet of erkent, is het moeilijk om niet conservatief of zelfs reactionair te zijn met een antwoord als ‘er zijn toch grenzen’.’ ‘Dat neemt niet weg dat het even moeilijk is om het niet te beoordelen, d.w.z. om het niet als gevaarlijk, bedreigend, of ‘slecht’ te ervaren. De vraag is in hoeverre we onze onvermijdelijke evaluatie zelf weer als problematisch ervaren.’

‘Het enige wat je zou kunnen doen zonder jezelf meteen buiten spel te zetten, is te wijzen op de tegenstrijdigheid die in de grove humor kan zitten. Als iemand op grove wijze bespot zonder dat die zelf bespot wil worden, is dat nog geen argument om te zeggen dat hij fout is, maar kan je hem wel de vraag stellen hoe hij die spanning in zichzelf realiseert.’

‘Als je de kwestie aanduidt als een gebrek aan waardenbesef ben je niets als de ander het criterium dat je gebruikt om hem te bekritisieren niet erkent. Het enige wat je kan aanbrengen is de vraag of de ander wel consequent is in het beschouwen van normen en waarden als een spelletje.

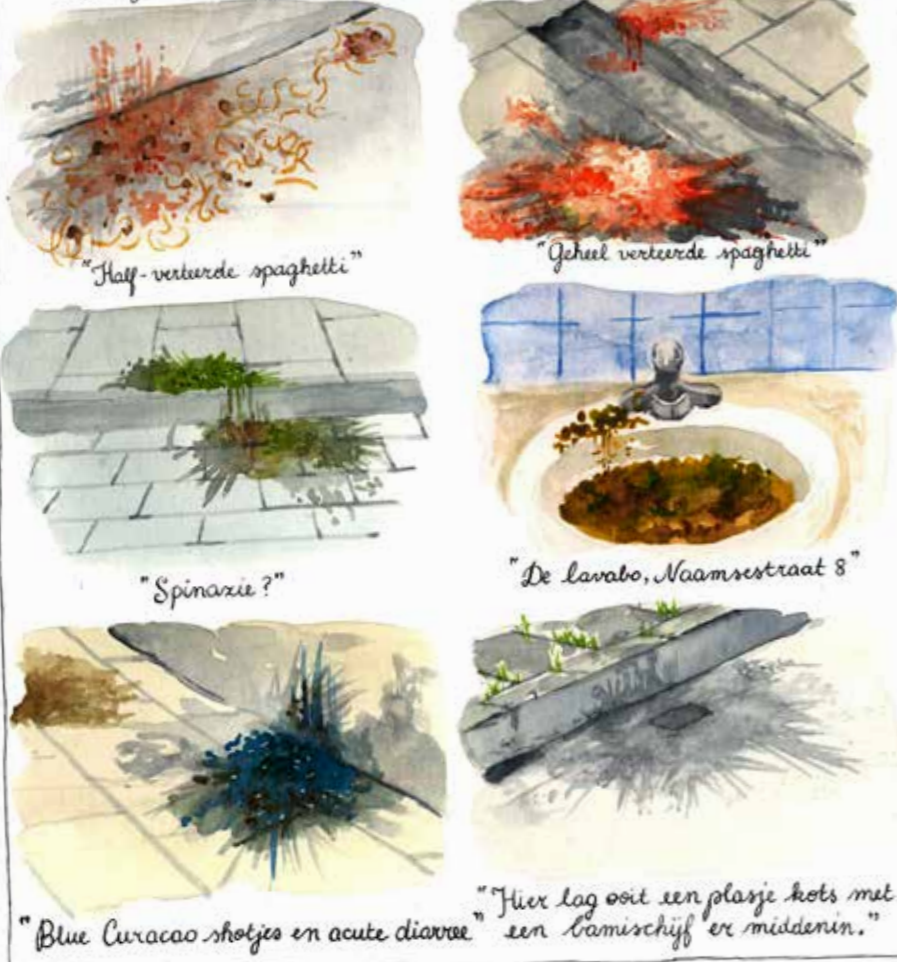
Waar de ander het niet als een probleem ervaart dat die zichzelf tegenspreekt, daar houdt elke communicatie op.’

Paniekzaaijerij?

Blijft de vraag nog of we moeten huiveren of juichen om wat we online met elkaar delen. ‘Memes zijn zo goed of zo slecht als de mensen die ze fabriceren’, stelt Shifman. ‘In sommige gevallen werken memes bevrijdend en dienen ze een nobel doel, in andere gevallen zijn ze dan weer vaak gedreven door racisme of misogynie.’

‘Extreme paniek is niet het juiste antwoord, maar euforie evenmin. Memes dienen verschillende doeleinden. Ze blijven uiteindelijk een spiegel voor de maatschappij en de waarden en politieke oriëntaties van haar leden. In die zin scheppen ze ook niets dat volledig ongezien is.’

Kotsplekken op de Naamsstraat, een bloemlezing

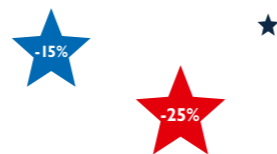

BEELDREEKS DOOR ANNEKA ROBEYNS, GUILLAUME DEPRez, JOSJE KERKHOVEN EN THOMAS WINTERS

Zin om ook wat te tekenen voor veto? Mail dan naar veto@veto.be, of kom op vrijdag om 16u naar onze open vergadering in de 's Meiersstraat 5!

STUDENT? WELKOM BIJ acco!

Kennis opdoen in handboeken? Markeerstift nodig? Documenten laten kopiëren? **acco** maakt onderwijs en kennis toegankelijk en betaalbaar, dankzij de steun van 200.000 **acco**-leden. **acco** is er ook voor jou, met vijf boek- en kantoorhandels, een uitgeverij, een drukkerij en een gebruiksvriendelijke webshop www.acco.be. Als student kan je bovendien online jouw persoonlijke literatuurlijst met studiemateriaal samenstellen. Handig!

ALS LID VAN **acco** GENIET JE TAL VAN DIRECTEVOORDELEN!

- ★ 25% korting op **acco**-cursussen
- ★ 15% op **acco**-studieboeken
- ★ Tot 15% op papierwaren en kantoor materiaal
- ★ Tot 10% op verplichte literatuur en e-books
- ★ 10% op Sofia (digital only)
- ★ Korting bij tijdelijke acties
- ★ Korting op drukwerk

WORD NU **acco**-LID!

- ★ Een **acco**-aandeel kost eenmalig 31 euro. De meeste studenten hebben dat na een jaar al terugverdiend!
- ★ Je aandeel is **persoonlijk**, dus kan alleen door jou gebruikt worden.
- ★ Je aandeel is levenslang geldig. Ook na je studententijd kan je bij ons terecht.

LID WORDEN?

→ Dat kan via onze website www.acco.be/aandeel of een **acco** boek- en kantoorhandel:

acco
MAAKT KENNIS MET U

ACCO Leuven
boekhandel@acco.be
Maria Theresiastraat 2-4, Leuven

ACCO Heverlee
heverlee@acco.be
Celestijnenlaan 200P, Heverlee

AccoMaaktKennisMetU

@AccoMaaktKennis

@AccoMaaktKennisMetU

Talent voor foto?
Ook jij kan bij Veto terecht!
Mail naar veto@veto.be
voor meer info

Gebed & breakfast

Verslag van een studentenviering of twee

door Annela Robeyns / foto: Guillaume Deprez

De nacht loopt ten einde, de dag nadert al (Rom. 13, 12). Om een mistige kwart voor zeven 's morgens staan we aan de poort van Seminarie Leo XIII om het ochtendgebed met San Damiano mee te volgen.

Onder het motto 'zoek en je zult vinden, klopp en er zal voor je worden opengedaan' (Mt. 7, 7) proberen we uit te knobbelen waar de zijkapel van Leo XIII zich juist bevindt. Er valt nog geen ziel te bespeuren op dit goddeloze uur, op twee ingedommelde dametjes na. Plotseling zwaait de deur van de zijkapel open. De schellen vallen ons van de ogen (Hand. 9, 18).

Naamdag van Sint Lucas

Een achtkoppig collectief van vroege vogels (twaalf man met de veto-medewerkers inclusief) nemen plaats op de kapelstoelen of knielen in het gangpad. Voor hen is dit geen van-de-pot-gerukte teambuilding-activiteit, maar wel het door-deweekse ochtendgebed of 'lauden'. We krijgen meteen de Bijbel in onze handen gedrukt. Neen, toch niet de bijbel! Maar wel het getijdenboek, waarin gezangen en gebeden gerangschikt staan per dag, per seizoen, feestdag en naamdag. We komen bijgevolg al snel te weten dat men vandaag, op achttien oktober, de naamdag van de heilige Sint Lucas viert. De geest is gewillig, maar de stem nog een beetje zwak. Dat valt toch op te maken uit de kort-maar-krachtige viering, die voornamelijk uit gezangen bestaat. Iemand

schraapt zijn keel en zet het op een voorzinger, andere krakende ochtendtimpres volgen. Een beetje bevreemdend voor ons. Achterovergezakt in onze stoel proberen we uit te vogelen op welke bladzijden de zangstukken staan.

Neemt en eet hiervan, gij allen

Nadien zijn we vriendelijk uitgenodigd om een ontbijt soldaat te maken samen met San Damiano. Hun kleine, vier studenten tellende groepering sloeg de weg in van een katholiek-christelijk engagement binnen seminarie Leo XIII, net zoals andere groeperingen bijvoorbeeld een sociaal engagement zijn aangegaan.

We keuvelen, onder het genot van een kop thee en wat zelfgebakken brood, over het reilen en zeilen van hun groepering, hoe zij zelf hun geloof beleven, de bloempjes buitenzetten...

Zo vermelden ze dat er occasioneel al eens een discussieavondje kan plaatsvinden met de andere religieuze collectieven van Leo XIII. Met Pharos, een groepering die alle christelijke denominaties aanvaardt en niet enkel de katholieke, werd er bijvoorbeeld al heel wat geredetwist. 'Er was eens een meisje dat erop aandrong dat de sacramenten nergens voor nodig

waren en dat men aan de bijbel genoeg zou moeten hebben', gniffelt iemand, 'Tja, voor ons zijn de sacramenten natuurlijk wel een belangrijk gegeven, dus daarover hebben we wel zwaar gedebatteerd. Maar ze hield voet bij stuk'

Diezelfde woensdagavond zakken we nog eens af naar een goeie ouwe misviering, meer bepaald naar de studenten-eucharistieviering die iedere woensdag plaatsvindt in de kerk van Leo XIII. De kerk zit niet afgeladen met volk, maar is tegelijk ook verre van leeg.

Opnieuw wordt er heel wat af gezongen, met stemmen die ondertussen al wat meer opgewarmd zijn. Ook live-muziek op piano en viool is aanwezig en wordt door studenten verzorgd. Een welklinkend moment van rust en bezinning.

Achteraf blijft iedereen nog wat napraten in de kerk en komen we te weten dat het merendeel van de misgangers in Leo XIII resideert en dat de kerk met Aswoensdag 'echt stampvol zit'. Wie zin heeft, gaat daarna 'nog eentje drinken', zo ook de priester waarmee we een gesprek hadden aangeknoopt: 'Ik ben door, jongens, want ik moet vanavond nog twee keer op café', vertrouwt hij ons toe, 'maar ik drink alleen colaatjes, hoor!'

Van jezelf opsluiten tot 'de huilpot'

Of hoe je jezelf door de examenperiode kan slepen

VOOR ELKE HUILBUI
GOOIT LISE EEN
EURO IN EEN POT

ZE SPAART VOOR EEN ROADTRIP

DAAROM KIJKT ZE ELKE AVOND NAAR
THE NOTEBOOK

door Michelle Van den Broeck / beeld: Guillaume Deprez

De blok: we moeten er allemaal doorheen en ieder doet het op zijn eigen manier. De stress die examens met zich mee brengen vraagt echter dikwijls om uitzonderlijke maatregelen.

In de blok draait het allemaal rond 'stress coping mechanisms'. 'Coping' houdt in hoe je omgaat met stress en heeft vooral als doel dat je met stress kan omgaan zonder dat het je functioneren hindert. De Dienst Studietoelichting geeft in één van zijn workshops alvast een paar coping mechanismes mee die je vooruit kun-

nen helpen. Cathy Dewolf, coach bij de Dienst Studietoelichting, licht er alvast een aantal tips voor ons uit.

De eenzame opsluiting

Cruciaal volgens Dewolf is het opmaken van een goede planning, die realistisch is en die spanning en ontspanning

in evenwicht houdt. 'De afleiding beperk je best tot een minimum, want dat is vaak stressverhogend: gsm, Facebook en pc in het algemeen, zijn dingen die natuurlijk snel afleiden.'

Om niet afgeleid te raken tijdens de examens ging Alexandra blokken in een klooster. 'Ik vond het gewoon super aan-

genaam omdat je daar simpelweg niks anders had. Geen afleiding, ook omdat er amper internet was. Er is enkel natuur rondom het klooster, dus je kan wel even gaan joggen. Voor mij was dat het beste ooit.' Ook de steun van andere studenten die in het klooster verbleven, hielp Alexandra dan door de blok. 'Iedereen is daar toch om te studeren. Behalve de studenten die werden gestuurd door hun ouders.' (lacht) Die deden natuurlijk nog altijd niks.'

Ook haar examenresultaten werden er beter van. 'Ik had nooit zoveel kunnen studeren als ik thuis was gebleven, dus het heeft zeker zijn effect gehad. Maar het grootste resultaat was dat het mijn stress verminderde. Dat kwam vooral door de striktere routine die ik kon aanhouden. Er waren ook geen zeurende ouders die constant vragen hoeveel je gestudeerd hebt. Je was even in een andere wereld, en dat heb ik echt wel nodig tijdens die drie weken blok.'

Samen een potje huilen

Ook empathie is een belangrijke factor, volgens Dewolf. 'Eens een luisterend oor hebben van familie of vrienden is erg belangrijk.' Elise* had daarvoor met haar vriendinnen een solidair ritueelje. Ze noemt het zelf het principe van het 'huilpotje'. 'Elke keer je huilt tijdens de blok doe je een euro in een potje. Na de examens kan je dan pintjes gaan drinken met je weengeld. Het was dus letterlijk (in) je tranen verdrinken.' Uiteindelijk kwam ze toch aan minstens 20 euro, 'maar ja, de blok is ook lang natuurlijk. Een groot deel ervan was eigenlijk zelf-

relativering, wat lachen met jezelf omdat je zo veel moet wenen. Enkele vriendinnen van me deden dat ook, dus dan konden we elkaar steunen als we weer eens 5 euro op één dag kwijt waren aan die stomme huilpot.' (lacht)

Kwade gedachten uitdrijven

Verder geeft de Dienst Studietoelichting ook heel wat tips rond slapen en omgaan met storende gedachten. Voor Ellen bestaat

de sleutel tegen vervelende gedachten uit een kwartiertje mindfulness. 'Tijdens de blok heb ik daar veel aan, omdat het een periode is waarin je heel fel je focus legt op de toekomst. Voor mij is dat altijd een periode die gepaard gaat met veel angst en stress, omdat je nooit echt weet wat er gaat gebeuren. Ga ik er wel geraken? Zal ik niet falen?' Of het daarom per se de stress compleet wegneemt, is volgens haar kort door de bocht. Maar volgens Ellen werkt het wel om om te gaan met de angst en emoties die tijdens

de blok naar boven komen. 'Ik doe dat altijd 's middags na het eten. Dat is echt een ritueel geworden. Dan denk ik niet aan "wat heb ik al gedaan?" of "wat moet ik nog doen?" Nee, dan is het gewoon even stoppen en in het nu zijn. Even de ruimte nemen om plaats te maken voor jezelf en ontspanning. Da's een soort van rustpunt dat je kan inbouwen in de dag. Na de middag kan ik dan een verse start nemen.'

Is dat normaal?

Ontwikkel jij ook speciale ritueeljes tijdens de blok? Geen nood! Volgens Cathy Dewolf hoeft je je immers geen zorgen te maken. 'Ik denk dat iedereen vooral zijn eigen manier heeft om met stress om te gaan. Je moet jezelf dus niet de vraag stellen: is het 'normaal' of 'abnormaal', maar eerder: helpt het mij of helpt het mij niet om de stress te verlagen? Ik denk dat dat een belangrijkere vraag is. Natuurlijk zijn sommige gewoontes eerder niet helpend op de lange termijn, of zelfs op korte termijn. Snoep is daarbij een veelvoorkomend voorbeeld. Dat zijn dan vormen van beloning die op zich wel stimulerend kunnen werken. Voor de blok kan dat dus eventjes geen kwaad. Het is altijd goed als mensen zich niet teveel aantrekken van wat andere mensen denken, zolang het hen helpt en zichzelf of anderen niet schaadt. Als laatste wil Dewolf ook meegeven dat het best oké is om stress te hebben. 'Het is perfect normaal dat je nu stress hebt. Dit is iets belangrijks voor jullie en het is best wel een moeilijke periode, dus wees maar mild voor jezelf.' 📌

door Jan Costers

Na een warme maaltijd te kopen in de Alma ga je steevast terug voor een tweede portie frietjes. En misschien wel een derde, of een vierde. Alleen: magda?

Geen theoretisch of filosofische dilemma's, maar harde praktijk. Met een groepje Vetoranen voeren we een vlekkeloos empirisch onderzoek uit (lees: in het welbekende studentenrestaurant Alma gaan zitten en een vrijwilliger meerdere keren om frieten sturen). Tot onze verbazing blijft de uitverkoren jongeman maar terugkomen met nieuwe porties. Bij de vijfde keer lacht de zelfs Alma-medewerker hem bij zijn aan-

komst al toe: 'Frietekes?' Uiteindelijk kan onze man acht keer heen en weer gaan, voor we ons experiment noodgedwongen moeten stilleggen. Niet omdat hij op de vingers getikt wordt, maar omdat de Alma de deuren sluit. We keren huiswaarts met volle buiken, vettige vingers en een glimlach op het gezicht. Regels om die extra porties frietjes te beperken zijn er niet. Dat bevestigt Daniël Lips, CEO van Alma: 'Er is geen regel die

dat beperkt. Dat zou ook onmogelijk te controleren zijn.' In theorie kan een student dus aan de lopende band extra frieten (of puree) gaan bijhalen zonder ooit daar op aangesproken te worden. In theorie, welteverstaan. 'We gaan ervan uit dat een student slechts een keer een extra portie gaat bijhalen', aldus Lips. 'Dat zou moeten volstaan om een volwaardige maaltijd te zijn.' De bal ligt dus in het kamp van de student. Het is maar

te zien wat groter is: het plichtgevoel of het 'hongerke'. Voetnoot: Alle porties die wij tijdens ons experiment gaan halen zijn, werden door een groepje opgegeten. Extra porties halen om daarna weg te gooien keuren we ten zeerste af. 📌

Geen student stemde ooit op Tobback

(en dit is waarom)

door Daan Delespaul / foto: Andrew Snowball

De afgelopen maanden toonden verschillende Vlaamse politici zich voorstander van het studentenstemrecht voor gemeenten, maar de kans dat jij volgend jaar in Leuven kan stemmen blijft klein.

Over een paar maanden zet de politieke draaimolen zich weer schrap voor mosselfeesten, bingo-avonden en buurtbarbecues in de strijd om de burgemeestersjerp. Maar hoewel je wellicht dagelijks onder Tobbacks neus doorloopt, zal hij bitter weinig van je sentiment over niet-nadergenoemde eenrichtingsstraten merken.

Volgens het Vlaamse kiesdecreet wordt iedere burger geacht in de gemeente te stemmen waar hij gedomicilieerd staat en niet waar hij feitelijk verblijft. Voor de meeste studenten betekent dat dus bij moeder of vader thuis. Studenten leven dan ook vaak in een politiek vacuüm. Ze stemmen in een gemeente waarbij ze, naarmate hun studententijd vordert, steeds minder betrokken zijn. Om toch in hun studentenstad te kunnen stemmen, moeten ze zich vooralsnog domiciliëren, waardoor meteen ook hun kindergeld verloren gaat.

Onlogisch, meent alvast Leuven's schepenen

en toekomstig sp.a-lijsttrekker Mohamed Ridouani: 'Ik beschouw studenten als inwoners van Leuven, ze verblijven hier toch de facto tien van de twaalf maanden. Ik vind dan ook dat ze hun stem mogen laten gelden in het lokale beleid. Het gaat namelijk om veiligheid, leefkwaliteit, mobiliteit, recreatie enzovoort; allemaal zaken die hen ook aanbelangen tijdens hun verblijf in Leuven.'

Praktische bezwaren

Toch zal een rood stadhuis er waarschijnlijk niet voor zorgen dat we in 2024 met z'n allen naar de Leuvense stembus trekken. Om de huidige regelgeving aan te passen moet het voorstel immers eerst langs het Vlaams Parlement passeren. Daar loopt de NV-A van bevoegd minister Liesbeth Homans nu niet bepaald warm voor een aanpassing: 'Het idee roept te veel inhoudelijke en praktische bezwaren op, bijvoorbeeld met betrekking tot het

installeren van een vorm van registratie. Het valt volgens ons ook erg te betwijfelen dat de betrokkenheid van de studenten in hun studentenstad groter is dan in hun thuisstad. Zo verblijven studenten vaak zelfs geen 6 jaar, de duurtijd van een lokale bestuursperiode, in de studentenstad', reageert de minister bij monde van haar woordvoerder. Ook de CD&V laat het liever aan zich voorbijgaan. De christendemocraten staan sterk in de landelijke gemeentes en zien hun jongerenorganisaties dan ook niet graag leeglopen.

Draagvlak

Hun coalitiepartners van de Open-VLD zijn alvast een andere mening toegedaan. In het voorjaar dienden zij een conceptnota in bij de Commissie Bestuurszaken van het Vlaams Parlement. Dat voorstel zou nog voor de verkiezingen van 2018 in een aanpassing voorzien. 'Er is wel degelijk een draagvlak. Zowel de studentensteden

als de studenten zelf zien het stemrecht namelijk als een belangrijke sleutel om het democratisch en harmonieus samenleven in hun stad te bevorderen', getuigt mede-opsteller Willem-Frederik Schiltz in de nota.

Hij baseert zich voor die uitspraak op een enquête van LOKO uit 2011. Hieruit blijkt dat zo'n drie vierde van de studenten te vinden is voor het voorstel. Concreet zou 35% van de studenten er dan voor kiezen in Leuven te stemmen in plaats van zijn thuisstad. Het zou in dat geval neerkomen op ongeveer 10 000 studenten extra op de huidige kiezerspopulatie van bijna 68 000. Geen maat voor niets dus.

Participatie

Dat de studenten meer bij het lokale beleid betrokken moeten worden, lijkt elke partij alvast te erkennen. Of dat dan ook via een stemrecht moet, valt te betwijfelen: 'Het voordeel is dat studenten op deze manier veel meer interesse zullen tonen in het lokale beleid van hun studentenstad. Anderzijds is er ook wel een probleem op vlak van participatie', zegt Mieck Vos, algemeen directeur bij de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VMSG). 'Doordat je de studenten, die vaak toch de grootste talenten binnen hun gemeente zijn, betreft bij het beleid in hun studentenstad, zullen ze dat niet meer doen in hun eigen gemeente. Dat zorgt er natuurlijk voor dat het in de landelijke gemeenten nog moeilijker wordt om jonge mensen in de politiek te betrekken.'

Dat erkent ook minister Homans: 'Gelet op de grote fluctuaties binnen de studentenpopulatie bestaat het risico dat na verloop

van tijd bepaalde gemeenteraadszetels niet langer ingevuld geraken. Dat komt de lokale democratie ook niet ten goede.' Ze is dus geen voorstander van studenten in de gemeenteraad.

Overleg

Stadsbesturen her en der investeren dan ook in andere manieren om studenten een stem te geven in het beleid van hun studentenstad. Leuven heeft zo een eigen schepen voor studentenzaken en het bestuur zet fel in op overleg met zowel de KU Leuven als overkoepelende studentenorganisatie LOKO.

Dat de studenten meer bij het lokale beleid betrokken moeten worden, lijkt elke partij alvast te erkennen. Of dat dan ook via een stemrecht moet, valt te betwijfelen

'Het stemrecht is uiteindelijk maar een unieke actie, eigenlijk zou het beter zijn als we continu onze mening kunnen geven. Daarom is het voor lokale bestuurders ook zo belangrijk steeds in contact te blijven met de gemeenschap', aldus Vos. 'Misschien is een constructieve dialoog met studenten dan ook beter dan het ietwat passieve stemrecht. Dat kan natuurlijk via verschillende kanalen en hoeft niet per se op fysieke wijze.' Daar ligt volgens

haar dan ook de grootste uitdaging: op een innovatieve manier burgers en zeker jongeren betrekken bij de politiek.

Opportunisme?

Critici verwijten de voorstanders alvast een bewuste strategie te hanteren. Grote pleitbezorgers Groen (dat onder meer in Gent al een tijdje voor het idee staat te springen), Open VLD en sp.a worden immers traditioneel gezien als partijen die beter bij de jeugd zouden liggen. Zij zouden zo een graantje kunnen meepikken van een jongere en progressievere generatie stemmers.

Ideologische ernst of electoraal opportunisme? Joris Boonen, politicoloog aan de KU Leuven, denkt dat eeste: 'Je moet het eerder zien in het kader van een grotere betrokkenheid, participatie en dus verdere democratisering van besluitvorming in studentensteden. Dit zijn ook partijen die met ideologische argumenten het stemrecht voor 16-jarigen verdedigen: wie rechtstreeks de gevolgen ondervindt van een bepaalde politieke beslissing zou de kans moeten krijgen om daar mee over te beslissen.'

Bovendien zouden deze drie niet de enigen zijn die het goed doen bij de studenten. In een survey van professor Hooghe (KU Leuven) uit 2014 naar de voorkeuren van de studentenpopulatie zijn het de NV-A en Groen die bikkelen om de leidersplek hier in Leuven. Open VLD en CD&V houden goed stand. De sp.a? Die krijgt rake klappen en duikt onder de 10%. 🗳️

The world is yours for the taking!
Think big. Take the first step. Go abroad.

International Language Campuses

Taalreizen in het buitenland
50+ bestemmingen
9 talen

Early Bird Discounts op www.ef.com/kickstart

'Scheikunde, daar heb ik al van gehoord!'

Ontdek de wereld, ga naar de kinderuniversiteit

door Vincent Cuypers / beeld: Rob Stevens

Voor de 14e keer opent de KU Leuven haar deuren voor jong talent (8-13 jaar). Voor de ouders is er babysit.

'Van geel en blauw kunnen we groen maken, maar hoe maken we van groen terug geel en blauw?' Ziehier het grondprincipe van de chemie. Zo duidelijk als wat. 'Dat is wat wij, scheikundigen, doen: allerlei stoffen terug uit mekaar halen', gaat de docent verder. 'Scheikunde, daar heb ik al van gehoord!' klinkt het ergens in de zaal. Aan de kinderuniversiteit worden moeilijke vragen gesteld. Maar de waarheid, zo zegt men wel eens, komt uit de kindermond. De wetenschap doet er goed aan, dat niet te vergeten.

200 keer Socrates

Met ongeveer 200 waren ze om zaterdag het Maria-Theresiacollege te veroveren voor een rijke keuze activiteiten, in het Nederlands of in het Engels. Lessen over reclame, over muziek, cryptografie of over DNA, workshops over architectuur, filosofie, de geneeskunde van de toekomst, planeten, en zo nog veel meer: voor iedereen wat wils. Als journalist denk je eindelijk eens een les te zullen begrijpen, maar wees gewaarschuwd: het niveau ligt hoog, en voor kinderen moet het vooruit gaan.

'We hebben een witte kip, een zwarte kip, en die gaan we kruisen.' Genetica is een hot topic op deze kinderuniversiteit. Ook het college van professor Bart de Moor gaat daarover: hoe komt een baby tot stand uit

één cel? Hoe komt het dat die cellen weten wat ze moeten doen? Daarvoor dient DNA. Maar hoe komt dat tot stand?

Het mooie aan de kinderuniversiteit is dat kinderen zich niet inhouden om de moeilijkste vragen op de prof af te vuren: hoe kunnen cellen zomaar splitsen en verdubbelen, dan moeten er toch extra materialen komen? Waarom worden sommige baby's met een handicap geboren? Waarom mogen moeders geen alcohol drinken tijdens de zwangerschap? Vraag maar aan de deelnemende professoren: een nieuwsgierig kind doet je alle hoeken van de kamer zien. Zo ook bij professor Tim Smits, die een college gaf over reclame, en als voorbeeld Donald Muylle, uit de beroemde spots van Dovy Keukens gebruikte: 'Professor, wordt u nu ook betaald door Donald Muylle?'

Toon wat je zeggen wilt

Aanschouwelijkheid is de sleutel om aan kinderen iets uitgelegd te krijgen. Zoek het juiste beeld, de juiste metafoor die toont wat je wilt zeggen. Als DNA een geheim-schrift is waarin staat of we blauwe of bruine ogen hebben, dan wordt de zaak plots duidelijk. Als Elmo aan Rosita wil zeggen dat hij haar wel leuk vindt, maar Oscar, het monster in de vuilbak, dat niet mag onderscheppen, dan wordt het belang van in-

formatiebescherming plots duidelijk. Een werkwijze die door de kinderen wordt geapprecieerd: 'Ik heb hetzelfde college gekozen als vorig jaar, maar deze keer was het met Elmo, veel beter.' Al klonk uit de zaal wel de kritiek dat het Cookie Monster niet bij de zaak betrokken werd.

Misschien moeten we alle proffen eens onderwerpen aan een jury van kinderen. Wie die test overleeft, kan dan proberen de zaak aan gewone studenten uit te leggen. Al is professor zijn aan de kinderuniversiteit een vak op zich. Prof Bart Preneel, voor de tweede keer professor aan de kinderuniversiteit: 'Je moet uiteraard helemaal anders lesgeven dan aan gewone studenten, het is een totaal ander publiek. Maar het is fijn om te doen, de kinderen zijn veel enthousiaster, veel spontaner. Ik heb les gegeven in de VS, daar is dat algemener zo. De kinderen hier zijn eerder Amerikaantjes in die zin.'

Aan het einde van de dag gaan de kindjes naar huis met heel wat nieuwe kennis, een diploma, en sommigen zelfs met een handtekening van hun favoriete prof. Ze weten waarom ze het doen. Als je hen vraagt waarom wetenschap belangrijk is, dan zijn ze duidelijk: 'Zonder wetenschap zouden die gebouwen hier niet staan. Wetenschap, ja, dat is alles eigenlijk.'

Experimenteel lesprogramma stuurt studenten naar de gevangenis

door Vincent Cuypers

Wat is nu eigenlijk een rechtvaardige straf? Die vraag vormde de inzet van een uniek vak dat studenten en gedetineerden samenbracht.

Wat is nu eigenlijk een rechtvaardige straf? Vierentwintig studenten, twaalf van de KU Leuven en twaalf gedetineerden van de gevangenis Leuven-Centraal hielden zich een semester lang elke maandagavond met die vraag bezig in het kader van het unieke vak 'Gevangenisstraf als doorleefde realiteit'. In het bijzijn van minister van justitie Koen Geens (CD&V) werd dinsdag (6 maart) de eindtekst van het vak voorgesteld en kregen de studenten 'van binnen de muren' hun officieel creditbewijs uit de handen van prof. Tine Baelmans, vicerector onderwijs. Enkele toespraken en een stuk taart vormden de afsluiter van wat voor zowel organisatoren als deelnemers een sprong in de diepte was – een sprong waar iedereen tevreden op terugkijkt.

Het vak, aan de universiteit gegeven onder de noemer 'service learning', werd georganiseerd door het Centrum voor Religie, Ethiek en Detentie, en vond logischerwijze plaats in de lokalen van de gevangenis. 'Beziel door de geest van Socrates wilden we mensen met verschillende verhalen en perspectieven samenbrengen om op een intellectueel vrije manier na te denken over wat nu juist de criteria zijn om te kunnen spreken van een rechtvaardige straf', aldus Pieter de Witte, één van de lesgevers, in zijn toespraak over de tekst. 'Juist als het gaat over strafbeleid is het belangrijk dat iedereen zichzelf in vraag durft te stellen. Iedereen heeft vandaag direct een mening klaar, maar als het gaat over straf of strafuitvoering, is intellectuele bescheidenheid nodig.'

De studenten kregen telkens een halfuurtje les, waarna in groepen van zes – drie 'van binnen' en drie 'van buiten' – onder begeleiding van een moderator een aantal denkvrAGEN werden aangesneden. Lector van artikelen en het schrijven van drie reflectiepapers en een paper aan het einde van de lessenreeks moesten de studenten in staat stellen de leerstof te verwerken om uiteindelijk samen tot de aan de minister voorgestelde tekst te komen.

De teneur van die tekst is duidelijk: we moeten blijven nadenken over de gevangenisstraf. Is de gevangenisstraf de beste manier om vorm te geven aan het – terechte – ethische en maatschappelijke verlangen naar straf? Is de gevangenisstraf de beste manier om alle strafdoelen, waaronder een 'vergeldende leedtoevoeging', maar ook rehabilitatie en herstel van maatschappelijke relaties te realiseren? Een van de gedetineerden nam tijdens de korte plechtigheid het woord: 'het is nu twee

maanden geleden dat de lessen zijn afgerond, en er blijven alleen maar goede herinneringen bij ons achter. In de gevangenis weerklinkt vaak het woord 'hoop'. Ik hoop nu, dat het resultaat van ons werk in de buitenwereld verspreid raakt, ik hoop dat de studenten er verder iets mee kunnen doen, en ik hoop dat de KU Leuven het project verder zet.'

Minister Geens, de laatste spreker van de avond, sluit zich bij de geest van de eindtekst aan, al maakt hij twee kanttekeningen, enerzijds de eeuwige budgettaire, anderzijds het moeilijke maatschappelijke klimaat: 'Wat jullie hier vragen, ligt maatschappelijk zeer moeilijk. Mensen willen zwaardere straffen zien dan ooit. Een gevangenisstraf moet echter inderdaad een compromis zijn tussen enerzijds straffen en veiligheid garanderen, en anderzijds rehabilitatie. Wat wij samen moeten doen, is de samenleving ervan overtuigen dat mensen kunnen veranderen. Persoonlijk geloof ik dat.'

'Is de gevangenisstraf de beste manier om vorm te geven aan het – terechte – ethische en maatschappelijke verlangen naar straf?'

Ook bij de studenten, negen uit de opleiding criminologie, twee uit theologie en één uit wijsbegeerte niets dan positieve geluiden. Voor hen bood het project een unieke kans om de gevangeniswereld van binnenuit te leren kennen. Dat de sfeer dermate goed was, is voor een buitenstaander ergens onwezenlijk, maar op zich wel begrijpelijk. 'Als je dertien weken lang samen les volgt, dan scheidt dat een band, welk verleden je ook meedraagt', aldus één van de studenten. Velen betreuren dan ook dat het hier stopt: de deelnemers hebben ondertekend dat ze onder geen enkele vorm contact zullen houden. Het is echter duidelijk dat de rijkdom van het project dubbel is: enerzijds is het een interessant wetenschappelijk experiment, dat op een gefundeerde manier stof tot nadenken geeft, anderzijds bood het aan de deelnemers een verrijkende ervaring, omdat het samenbrengen van mensen met zo uiteenlopende verhalen en perspectieven leert wat het is, ondanks alles, om mens te zijn. Wordt hopelijk vervolgd. ▣

Terminaal ongrappig (?)

Stand-up comedian in twee weken tijd

door Philip Lammers, Thomas Winters & Nelis Jaspers / beeld: Bavo Nys

Ken je't? Je vertelt een mop en het blijft stil. Je vertelt er nog één. Het wordt stiller. In een tijd waarin de humor floreert, hebben terminaal ongrappigen het moeilijk. Veto schiet te hulp en stuurt Philip Lammers op pad. Is humor aan te leren?

De opdracht is simpel: Philip krijgt Tom-testerom-gewijs een week de tijd om moppen te schrijven en die ten berde te brengen op een comedyavond. We geven hem een spoedcursus stand-up comedy, met coaching, boeken en de begeleiding van ervaringdeskundigen van studentenimprotheatergroep Preparee. Zij probeerden Philip humor aan te leren. Op 3 oktober probeert Philip zijn eerste moppen te schrijven zonder enige eerdere ervaring met stand-up comedy. Het blijkt een vruchteloze operatie. 'Ik ben meer een occasionele lolbroek' zegt hij, 'In sommige omgevingen ben ik grappig, in andere niet. Men vroeg me net enkele moppen te bedenken, en dat lukte niet, dus misschien ben ik gewoon niet echt grappig.'

Punchline

In de loop van de week houden we drie sessies waarin Philip wordt bijgespijkerd in het schrijven van comedy. De eerste sessie focust zich op het theoretisch en neurologisch aspect van de werking van humor, aangevuld met enkele praktische oefeningen. Snel daalt voor Philip de

moeilijkheid om op commando mopjes te maken. Hij leert veel bij en verdiept zich in allerhande methodes om humor te schrijven.

'Gewoon eens goed kotsen in de coulissen en dan het podium op'

Zijn typische situatiedumor en slapstick evolueren in dit stadium naar uitgedachte en strakke punchlines. Zijn eerdere gebruik van associatiewolken wordt geüpgraded naar het gebruik van anekdotes uit zijn eigen leven als bron voor zijn mopjes. Intussen schrijven we Philip in voor de Libertus Student Comedy Night van 11 oktober en verschijnt de poster online. Philips naam prijkt er naast die van kleppers als Lukas Lelie en Johnny Trash. Hij krijgt het wat benauwd. Wanneer we suggereren dat we de hele boel nog altijd kunnen afzeggen, antwoordt hij als een tweede Tom Waes: 'Koudwatervrees is er zeker, maar afzeggen is geen optie hoor. Gewoon eens goed kotsen in de coulissen

en dan het podium op.'

Explosie of ondergang

Volgende sessies focussen op het creëren van een rode draad in zijn set. Met moppenboekmopjes geraak je immers niet ver op een podium, het belang van opvolgrappen wordt duidelijk. Ook krijgt Philip de techniek om uit waargebeurde verhalen punchlines te destilleren onder de knie. Intussen voelt hij zich iets minder onzeker over zijn nakend optreden. Hij blijft echter zenuwachtig: 'Het voelt aan als een tikkende tijdbom die kan uitmonden in een explosie van de lach of in een sociale ondergang.'

Op 11 oktober is het zover en stapt Philip het podium van de Rumba op. Met strijkijzer in de aanslag om de plooiën met het publiek glad te strijken. Zijn set is opgebouwd rond de studentenjobs die hij deed - hij was driver bij Deliveroo. Philip doet het aardig, al vergeet hij af en toe zijn tekst. Als een volleerde comedian neemt hij zo'n foutjes op in zijn set. Soms wordt er gelachen, soms niet. Benieuwd wat de prominenten hierover te zeggen hebben...

Het oordeel van...

... comedian Lukas Lelie

'Ik heb sowieso veel respect voor Philip als hij nog maar een week bezig is. Het is veel mensen hun nachtmerrie, dus als je dat doet, sowieso veel respect. Hij heeft jokes gedaan die goed vielen en de jokes die de mist in gingen. Ik vond het een beetje een klassiek eerste optreden. Met het verschil dat veel eerste optredens voorafgaan aan maanden en jaren van *ik ga het toch ne keer doen*, en dat we hier te maken hebben met iemand die op een week tijd erin gesmeten is. Respect daarvoor.'

'Ik heb al veel mensen hun eerste optreden zien doen en hij zit bij de bovenste groep van de mensen voor de eerste keer, zeker weten. Hij had zelfvertrouwen en kon ermee omgaan als hij misging. Hij kon er zelfs nog een lach uitkrijgen. Hij zou de opname moeten beluisteren van wat hij nu gedaan heeft, luisteren waar mensen lachen en waar niet. Dat werkt, dat werkt niet en selecteren tot je een setje hebt.'

'Ik denk dat er een verschil is tussen humor, en stand-up comedy. Die humor vertalen naar een podium, daar komt een heel eigen systeem bij kijken. Je moet kijken, wat vinden de mensen grappig. Humor aanleren, neen.'

... comedian Yannick Noben

'Philip deed me heel veel denken aan mijn eerste keer. Als iemand comedy doet, dan denk je vaak 'oh, dat kan ik ook'. Maar het is toch wel een lijdenswerk. Het is een bevestiging voor mijn eerste keer: dat het bij iedereen moeilijk is. Als hij de ballen heeft om hier op het podium te staan, te denken 'ik ben beter dan de rest en ben grappig', dan heeft hij potentieel.'

'Een van de tips die ik hem kan geven is zijn ruis. Je kan een mop in drie minuten vertellen, maar je kan ze ook in drie woorden vertellen. Als je die in drie woorden vertelt, is die mop heel erg goed. In drie minuten is ze gewoon goed. Hij heeft te veel tijd nodig voor een klein mopje. Je mag alleen maar een lange opbouw doen als je een megamop hebt.'

'Comedy is niet aan te leren denk ik. Ik denk dat je twee dingen hebt in comedy. Je moet een verhaal verzinnen en je moet dat verhaal brengen. Je kunt een van de twee talenten hebben, en bij comedy komen die twee dingen net samen. Je hebt beide nodig. Je hebt heel veel talent nodig, maar je kunt ook wel bijleren. Maar ik denk niet dat je tegen een willekeurige Vlaming kan zeggen: jij moet morgen grappig zijn. Dat lukt niet.'

... uw hofnar Philip Lammers

'Grote ontlasting en blij dat ik het eens gedaan had. Daarnet stelden ze me toch voor om het nog eens te proberen. Misschien was dat uit vriendelijkheid, ik weet het niet, ik zal straks de beelden nog wel eens bekijken en dan zien we wel. In het begin kwam ik redelijk goed op. Dan was ik even mijn tekst vergeten. Ik had natuurlijk heel veel geluk dat er veel vrienden in de zaal zaten. Volgende keer beter.'

'Ik heb een ander perspectief gekregen deze week: theoretisch, analytisch. Ik heb heel taalkundig gekeken naar hoe die moppen in elkaar zitten. We hebben ook een aantal boeken gelezen van Jimmy Carr, in het Engels. Op het Angelsaksisch eiland wordt er veel meer over nagedacht. Hier is dat nog heel pril, de humor en de stand-up. De trainingen waren niet lacherig, het was heel theoretisch.'

Slimme grappen

Kan artificiële intelligentie humor produceren?

Humor lijkt een typisch menselijk fenomeen. Lachen zal je heus niet wanneer je Apple's Siri om een grap vraagt. De vraag werpt zich op: zou een computer zelf mopjes kunnen schrijven? Steeds vaker slaagt artificiële intelligentie erin om menselijke taken over te nemen. Niet alleen verliezen we steevast schaakpartijen, ook zien we AI vandaag creatieve taken uitvoeren. Schilderen of het componeren van muziek - alles lijkt te kunnen. Ook op het vlak van humor worden vorderingen gemaakt. Sinds enkele decennia slagen researchers erin computerprogramma's te maken die humor kunnen detecteren of zelfs genereren. Zo kunnen computers intussen raadsels met woordspelingen, parodieën op afkortingen en zelfs cartoonbijschriften genereren. Er bestaan daarnaast ook computerprogramma's die humor detecteren. Zo is er een programma dat detecteert op welke zinnen het lollig is om 'The Office'-gewijs *That's what she said* te reageren. De meeste van zulke programma's zijn echter speelgoedjes die al snel als bot op Twitter belanden. Voorbeelden hiervan zijn @jokingcomputer, @badjokebot en onze eigen @TorfsBot. Aangezien het nieuwste onderzoek er niet in slaagt om grappiger te zijn dan de mens, hebben lollige systemen meer waarde wanneer ze met ons samenwerken. De mens maakt grappen en zoekt een juiste insteek en de computer houdt het efficiënt door grote databasen te doorzoeken. Artificiële intelligentie is dus goed op weg om humor op haar cv te zetten. Desalniettemin kunnen de menselijke comedians nog even op twee oren slapen. De grootste successen komen in de computationele humor voornamelijk voor wanneer computers en mensen samenwerken.

NAVRAAG: SPINVIS

'Ik speel niet eens trompet'

We treffen Erik de Jong wanneer hij net fluitend een fles witte wijn uit de frigo van de kleedkamers plukt. Slecht voor het imago, zo zouden sommige artiesten denken, maar daar zit Spinvis niet mee in de maag.

'Dat is het grote voordeel van debuten op je veertigste: dat je dat allemaal wel al een beetje hebt gehad. Je hoeft niet meer stoer of punk of sexy of ongrijpbaar te zijn.'

door Tom Dinneweth & Nora Sleiderink
foto: Bavo Nys

Hoe was u als twintiger?

'Ja... als een, als een dier volgens mij. In de zin dat ik niet dacht aan morgen en niet aan gisteren. Ik was vooral bezig met... het feest, uiteraard. En de meisjes. En de verwondering vooral! Van alles wat je kan, het gevoel van een glorieuze toekomst met allemaal avonturen, weet je wel. Zo van 'wauw, daar is het leven!' Maar, ik was niet gelukkig. Ik geloof dat ik nu wel gelukkiger ben.'

Was u toen ook al bezig met muziek?

'Ja, ik heb nooit iets anders gekund en nooit iets anders gewild. Verder nooit iets van studie of carrière gedaan. Vanaf het eerste moment dat ik op een podium stond, dacht ik: ja, dit is heel bijzonder. Nu ben ik geboren, vandaag ben ik geboren. Dan heb je vrienden en je gaat door tot je 25 bent en je speelt overal, maar langzaam worden de mannen ouder en krijgen ze een gezin en een carrière. Zo gaat iedereen zijn eigen kant op. En ik niet, want ik kan niets anders! (lacht) Dus ik was alleen over. Dat was eigenlijk een zegen. Toen moest ik wel zoeken naar manieren om het allemaal zelf te gaan doen. Ik heb echt twee levens, een van voor mijn veertigste en een van na mijn veertigste.'

Was dat dan volwassen worden?

'Nee, ik was daarvoor echt veel volwassener - ik was me aan het klaarstomen voor een burgerlijk leven. Ik ben net op tijd ontsnapt. Ik kan niet zeggen 'wat als', dat weet je natuurlijk nooit. Als niemand mijn demo's leuk had gevonden, dan had ik nu nog steeds in de fabriek gestaan. Ik was niet ongelukkig geweest, als het zo was. Dan was er geen publiek. Dat is niet zo heel erg. Dat is niet noodzakelijk voor wat ik doe. Wel heel fijn natuurlijk, en een wonder dat er nu vanavond weer, een wonder (!) dat er zoveel... Je zit op een dag iets te verzinnen aan de keukentafel, kan je het voorstellen? Gewoon - leuke regels, en dan twee jaar later is dat van 'waaah!'. Dat kan ik nog steeds niet geloven.'

In een interview met Veto veertien jaar geleden zei je dat het een tijd duurde voor je je op je gemak voelde op het podium. Is dat iets waar je nu ook van geniet?

'Ja, en dat is in één klap gekomen! Het was mijn bedoeling om die eerste plaat anoniem te maken, maar dat kan natuurlijk niet. Vanaf het moment dat je persoonlijke verhalen gaat vertellen, dan zit daar een persoon achter en willen mensen weten: wie is dat? Maar goed, ik was toch nieuwsgierig. En ijdel, uiteraard.

Maar toen was ik dus nog heel zenuwachtig, om op je vraag terug te komen. Ik heb het nog heel lang heel eng gevonden. Vooral festivals. Je wordt zo aangekondigd van 'En dan nu... SPINVIS! WRAAAH!' Dan hoor je een soort monster, geluiden, tien-duizend kelen (doet kelend, grommend geluid na). Dat voelde als een soort vijand, een draak die je moet gaan overwinnen. Toen dacht ik: dit kan ik niet langer doen. Het kan niet dat ik daar elke keer doorheen moet.

Toen kwam drie of vier jaar later het grote moment in Roeselare. Ik weet niet wat het was! Ik stond op het podium en opeens was ik er vanaf. Een heel sterk visioen, of helder moment, dat ik besepte: Erik, die mensen komen voor jou! Je hoeft helemaal niets te winnen. Je hoeft helemaal niets te overtuigen. Ze vinden het mooi, je moet alleen maar je best doen. And that's it! Ja, je ziet eruit zoals je eruit ziet, dat weten we nou wel, en ze blijven toch nog komen, dus het zal wel goed zijn. Dat klinkt heel simpel, maar dat was voor mij heel erg een eye-opener. Alles is nu een cadeau - ik leef echt als een soort prins, en iedereen geeft me cadeautjes. Ik kan alleen maar dankbaar zijn.'

Is Spinvis dan nooit meer een personage van jezelf?

(stilte) 'Goeie vraag. Ik heb niet voor niets niet mijn eigen naam gebruikt natuurlijk. Spinvis is niet ik, dat kan ik niet. Maar daar denk ik heel vaak over na. Over wat het is om op een podium te staan, en dat mensen naar je kijken, en wat je dan vertegenwoordigt. Je kunt onmogelijk jezelf zijn als duizend mensen naar je kijken. Maar ik ben ook geen acteur. Ik speel geen rol. Er is wel een gedeelte van jezelf wat op het podium wordt uitvergroot.

Dat is misschien ook de verslaving voor veel mensen. Je hebt ontzettend veel macht. Als je een grapje maakt, ook al is dat het slechtste grapje van de wereld, gaan de mensen lachen. Dat kun je ook misbruiken. Het werkt ook heel erotise-

rend. Je wordt direct aantrekkelijk. Hoe je er ook uitziet, wat je ook doet of zegt. Hoe het werkt, weet ik niet. Maar het is het oudste ter wereld.'

Veel schrijvers worden scheef bekeken door hun vrienden omdat ze merken dat hun verhaal terugkomt. Is dat iets dat je zelf ook merkt?

'Ja, ik steel - heel de dag. Heel vaak weten mensen het ook niet (meer). Dat is ook zo raar! Dan zit er een vriend naast me in de auto en die vertelt een heel verhaal huppeldepup en op een bepaalde manier heel mooi. Dan denk ik (maakt graaibeweging met zijn hand). Dan gebruik ik dat in een tekst en laat ik dat aan hem horen en dan herkent ie er niets meer van! Heeft geen idee dat het over hem, of dat hij dat heeft gezegd. Ergens in het proces, is er iets gebeurd.'

'Stel je voor dat je een kamer bent zonder deuren, zonder ramen. Dat is toch om gek van te worden?'

'Ik vind het wel heel mooi: de Romeinen hadden een Genius. Een soort geest, een soort entiteit. Alle creativiteit komt niet uit jou, maar uit een geest die naast je is. Dat is niet zo - dat weet ik wel - maar de beeldspraak vind ik wel heel mooi. Ik ken een dichteres, die heeft het ook over de Genius. Dan loopt ze in het bos en zegt ze: 'Ik voel een gedicht op mij afkomen, nu moet ik heel snel naar huis rennen om het opschrijven, anders gaat het gedicht naar iemand anders toe.' Dat vind ik echt zo'n goed beeld!' (Lacht)

Wat komt er het eerst als je aan het schrijven bent? De tekst of de melodie van een nummer?

'Iets van een soort concept. Een soort levensgevoel... Een soort romantiek. Het kan ook heel goed zijn dat ik iets op de radio hoor en denk: Ja! zo'n soort nummer ga ik maken! zo'n soort song! Al doende verdwaaal je totaal van dat voorbeeld, maar dat was wel even nodig als een soort katalysator om iets aan te zetten in je hoofd om dat te gaan doen.'

En dat hele concept zit nu samengeballid in die drie woorden, 'trein', 'vuur' en 'dageraad'?

'Ja, dat is inderdaad een concept. Drie

woorden die met elkaar te maken hebben, of niet. En hoe die relatie dan is. Vaak heb ik dan wel woorden, maar dat zijn meer regels, geen affe teksten. Of twee namen, zoals Stefan en Lisette. Dan heb ik nog geen idee van de tekst, maar die namen zijn dan al van zoveel betekenis voor mij ... alles zit daar dan eigenlijk al in, je moet het alleen er nog uit zien te halen.

De mens is een oneindig ingewikkeld wezen. Wat hier (houdt zijn handen rond zijn hoofd) allemaal gebeurt, je hebt geen idéé. Dat vind ik ook al heel fijn. Stel je voor dat je een kamer bent zonder deuren, zonder ramen. Dat je... Dit is wat je nu bent. Dat je nooit meer iets nieuws in jezelf ontdekt. Dat is toch om gek van te worden? Dat wens je je ergste vijand niet toe. Daarom is het ook heel fijn dat ik bij de teksten die ik schrijf pas achteraf begin te begrijpen waarom ik dat heb opgeschreven. Het is een soort dagboek, alleen weet ik zelf niet precies wat ik ermee bedoel.'

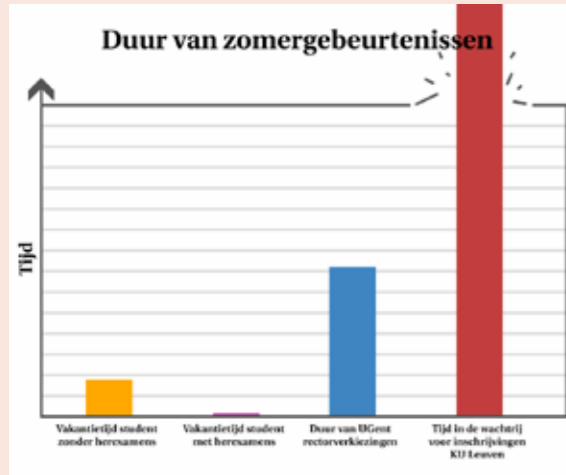
Ook een grote groep jonge mensen die naar je muziek luisteren. Dat is misschien merkwaardig, aangezien het toch over vrij melancholische muziek gaat, over ouder worden, vergeten... Hoe verklaar je dat?

'Zaken als melancholie of vergeten of het verlangen naar het onzichtbare zijn helemaal niet iets van oudere mensen. Het is misschien wel nog meer eigen aan jongere mensen. Het is echt niet zo dat als je ouder wordt, je dan wijzer of gevoeliger wordt. De emoties die je nu beschrijft, die welschmerz, dat spreekt denk ik nog meer jongere mensen aan. Dat vind ik echt heel leuk, dat ook jonge mensen luisteren. En ook echt kindjes, van vijf-zes jaar - ze kunnen onmogelijk al die lagen begrijpen, al die beeldspraak, ... - maar die genieten gewoon van de taal en de gekke woordjes en de gekke beelden. Die speelsheid is natuurlijk super belangrijk.'

Maakt Ronnie nog een comeback?

'Misschien staan we over een paar jaar wel aan zijn graf. Geen idee. Het gaat nu heel goed met hem. Absoluut. Hij heeft een fris kapsel en hij woont in een huisje en het gaat wel goed. 't Is een jongen, ja je kent hem wel. Heeft ie een vriendin, dan duurt dat een tijdje en is ie weer weg. Die denkt (doet lage stem na) 'het is nou eenmaal zo'. Je hoort het hem zeggen. 't Is een lieve jongen. Hij zal veel nooit bereiken, maar dat vindt ie ook niet heel erg, dat vindt ie wel oké. Dat is onze Ronnie. We hebben allemaal een Ronnie in ons.' 📧

Ontdek je shelf, begin bij IKEA

Mark Peeters legt samenzwering bloot

"24 urenloop is eigenlijk 23 uren56minuten4secondenloop"

Dan vind ik het zo gek nog niet dat wij hetzelfde doen met Vietnamese restaurants,' klinkt de logica van Quang. Politicoloog Jérôme van Eecke, expert in Vietnamrelaties, vreest voor een nieuwe Vietnamoorlog: 'De VS liet al duidelijk weten dat het Loempialand niet erkent als

soevereine staat en is er wegens economische redenen bij gebaat dat dit deel van België blijft. Dat Vietnam hier tegenover staat, kan voor internationale spanningen zorgen. De Vlamingenstraat in Leuven zou wel eens het schouwspel kunnen worden van een nieuwe Vietnamoorlog.' 📺

KORT NIEUWS: Loempialand niet erkend door Verenigde Naties

door onze culinaire recensent Benjamin Deballeen

Ophef in de internationale politiek: populair eethuis Loempialand is - in tegenstelling tot wat zijn naam beweert - geen officieel land. Het wordt dan ook niet erkend door de VN als soevereine staat. Dat meldde Frederik Neiryck, woordvoerder van de VN, afgelopen vrijdag toen hij duidelijk maakte dat Loempialand een deel van België is. Deze reactie volgt op commotie rond het feit dat de eigenaar van Loempialand douaneposten aan zijn ingang wou zetten.

De eigenaar laat alvast weten dat hij het niet eens is met de beslissing van de VN. Volgens hem voldoet hij aan alle eisen om zichzelf een soevereine staat te mogen noemen. 'Met mijn slordige 41 m² heb ik een duidelijk aangeduid territorium, dat beschikt over een permanente bevolking (nl. de voltallige KU Leuven redactie, red.). Met onze klantenkaarten hebben we zelfs een vorm van identiteitsbewijzen. Ik ben baas over mijn restaurant en niemand is baas over mij.' Langs de andere kant ziet Vietnam Loempialand dan weer als overzees departement. Tran Dai Quang, president van Vietnam, laat weten dat het elk Vietnamese restaurant als eigen grondgebied ziet. 'Groot-Brittannië mag elke militaire begraafplaats in België beschouwen als eigen grondgebied.

ORGANISEER JE EIGEN EVENTS

in de goedkoopste fuifzaal van Leuven!

ALBATROS FUIFZAAL

TARIEVEN

- €365 huur voor een fuif
- €260 huur in het weekend of voor een vereniging aangesloten bij LOKO
- €180 huur voor een cantus

3e fuif of 3e cantus op 1 jaar = 4e gratis huur

Reserveer nu via 016/22.31.09 of albatros@loko.be
Meer info: www.loko.be/albatros

LOKO
de Leuvense studentenorganisatie

COLOFON

Hoofdredacteur

Vinsent Nollet

Redactiesecretaris & V.U.
Daphne de Roo

Redactie

Jan Costers, Vincent Cuypers, Lien De Proost, Benno Debals, Daan Delespaul, Filip van Doninck, Anneka Robeyns

Schrijvers

Jan Costers, Daphne de Roo, Tom Dinneweth, Vinsent Nollet, Daan Delespaul, Nelis Jespers, Philip Lammens, Thomas Winters, Nora Sleiderink, Vincent Cuypers, Michelle Van den Broeck, Anneka Robeyns, Kaatje Roelant, Ellen D'Hoore

Eindredactie

Vinsent Nollet, Daphne de Roo, Tom Dinneweth

Beeld voorpagina Jonas De Leeuw

Fotografen

Andrew Snowball, Bavo Nys, Rob Stevens, Guillaume Deprez, Seppe Duwé

Tekenaars

Guillaume Deprez, Célia Delandmeter, Josje Kerkhoven, Pjotr Hubin, Anneka Robeyns

KU Leuven

Benno Debals, Klaas Van den Broeck, Thomas Winters

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Wil jij hier volgend jaar ook je naam zien staan? Stuur dan een mailtje naar veto@veto.be, of kom langs tijdens één van onze open redactievergaderingen tijdens het academiejaar, elke vrijdag om 16u in de 's Meiersstraat 5. Tekenaars, moppenmakers, schrijvers ... allen welkom!

IS JOUW VERZAMELING AL COMPLEET?

In onze 10 winkels tweedehandsgoederen aan correcte prijzen.
Textiel, huisraad, muziek, meubels, electro, speelgoed, muziek, boeken,...

de kringwinkel

ViTeS

IJzerenmolenstraat 10-12 - Heverlee, Diestsestraat 253 - Leuven

Andere winkels: Dilbeek - Halle - Laken - Opwijk - Overijse - Sint-Pieters-Leeuw - Vilvoorde - Wespelaar

→ Gratis ophaling herbruikbare spullen 0800 2 0080 - www.spit.be ←

STUDENTEN WELKOM LEUVEN

WOENSDAG
3 OKTOBER
LADEUZEPLEIN

**GRATIS
TOEGANG!**

**LEER ER JE STUDENTENSTAD EN
MEDESTUDENTEN BETER KENNEN!**

MET INTERACTIEVE INFOMARKT, MUZIKALE OPTREDENS EN ZOVEEL MEER.

#StuWel

www.studentenwelkom.be

